

Em Là Bà Xã Của Tôi

Contents

Em Là Bà Xã Của Tôi	1
1. Chương 1: Mục Tiêu Đã Định Trước	1
2. Chương 2: Tiếp Xúc Thân Mật ?	3
3. Chương 3: Tạm Thời Chia Lìa	6
4. Chương 4: Một Bước Sai Lầm	8
5. Chương 5: Cảnh Báo Nguy Hiểm	11
6. Chương 6: Mâu Thuẫn Dữ Dội	14
7. Chương 7: Nguyên Nhân Thực Sự	17
8. Chương 8: Đối Mặt Chia Lìa	19
9. Chương 9: Kết Thúc Tốt Đẹp	21

Em Là Bà Xã Của Tôi

Giới thiệu

Editor : SóiThế loại: Đàm Mỹ – Hiện đại, H. Ở thành phố F thì hai gia tộc Ngã gia và Tôn gia là đại gia tộc xã hội đen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ba-xa-cua-toi>

1. Chương 1: Mục Tiêu Đã Định Trước

Lúc còn trẻ con.

“Lê Á, đây là con của anh và Tử Nam?” Ngã Thương Kỳ nhìn chăm chăm đứa trẻ còn quần tã lót, cho dù thế nào anh ta cũng không tin hai tên đàn ông có thể sinh con được.

“Là con nuôi.” Tôn Lê Á lườm nguýt cái tên thần kinh này

“A? Chuyện đùa à, con nuôi mà giống ý như cậu lúc còn bé? Lừa quỷ chắc?” Ngã Thương Kỳ không để ý ánh mắt như dao của người kia, cố khiêu khích nói “Tử Nam, cậu không phải sợ, nói thật đi, đứa bé này có đúng là Lê Á sinh ra không?”

“Cút!” Tôn Lê Á chịu không nổi, một cước đạp thẳng chân cho chết

“Lê Á, anh đừng như vậy.” Dư Tử Nam vội vàng ngăn cản chồng mình. Thế nhưng động tác quá mạnh, đã động phải đứa trẻ ở trong lòng, nó khóc nỉ non. Lúc này, tay chân Dư Tử Nam luống cuống, vụng về, vỗ về con ” Thương Kỳ, đứa bé này của chị Lê Á sinh, đương nhiên sẽ có nét giống Lê Á.”

“A thì ra là thế.” Ngã Thương Kỳ gật đầu “Ôi chao, đặt tên chưa? Nói đến đặt tên, tôi cũng vừa đặt cho cháu trai đấy, rất rất xuôi tai, đáng yêu nha”

“Không cần.” Tôn Lê Á một tay ôm vợ, một tay đùa với con mình, gương mặt là vạn năm đóng băng rất cục cựa mỉm cười.

“Thương Kỳ, tên chúng tôi cũng đặt rồi, gọi là “Tôn Quân Tiêu”

“Quân Tiêu? vậy chi bằng gọi là Quân Hiêu () đi! Ha ha ha!” Ngã Thương Kỳ cười to không ngừng.

[Hiêu Hiêu tả cái dáng ung dung tự đắc.]

“Chữ đồng âm.. Bởi vậy Tử Nam không thích.” Tôn Lê Á ngắn gọn giải thích rõ ràng, một câu làm Ngã Thương Kỳ chết khiếp.

“Cái gì mà yên bình mãi chứ, tôi nói cậu nghe nha, cháu trai nhà tôi tên gọi rất là tuyệt vời, rất êm tai, lớn lên chắc chắn sẽ xinh đẹp ngời ngời”

“Thương Kỳ, cậu nói nhiều như vậy cũng chưa nói chuyện chính.....”.

“Khụ khụ, đừng nóng vội mà, tôi nói a cháu trai nhà tôi, tên viết: Ngã Duật Lan.” Ngã Thương Kỳ đắc ý, ban đầu anh ta cũng phải dùng ba bản từ điển Khang Hi mới nghĩ ra tên này, chị dâu ông ta còn khen ông ta thông minh chứ.

“Bình thường” Tôn Lê Á bình luận

“Hừ cậu đang đồ kị!”.

“Được rồi được rồi, Thương Kỳ, cậu tới đây chắc là có chuyện khác phải không, hình như không phải đến để khoe cái tên thôi chứ?” Dư Tử Namlần thứ hai có lòng tốt nhắc nhở anh ta.

“Ôi chào? A! Được rồi! Thiếu chút nữa quên mất!” Ngã Thương Kỳ vội vàng lấy từ trong cặp ra một thiệp mời màu đỏ, đưa cho hai người đó.”Ngày mai là cháu trai nhà tôi tổ chức tiệc trăm ngày, anh tôi nói mời các cậu, và rất hân hạnh được đón tiếp.”

Tôn Lê Á nhận lấy, trịnh trọng nói “Nhất định.”

“Hảo, vậy tôi đi trước, ngày mai gặp lại ” Ngã Thương Kỳ sờ sờ tay Tiểu Quân Tiêu, mới xoay người, vội vàng rời khỏi.

Tôn gia với Ngã gia là hai tổ chứa xã hội đen lớn ở thành phố F, người hai nhà xưa nay có quan hệ qua lại thân thiết. Làm ăn cũng là nước giếng không phạm nước sông, tôn trọng lẫn nhau, có quy định với nhau, bởi vậy luôn duy trì quan hệ ổn định. Và Ngã gia khác Tôn gia chính là, Tôn Lê Á là đồng tính luyến ái, mà bởi vì người lớn trong Tôn gia cũng mất sớm. Bởi vậy không ai dám phản đối cậu ta cùng Tử Nam kết hôn, hai người không chỉ ra nước ngoài đăng ký kết hôn, thậm chí còn nghĩ cho con của chị họ Tôn Lê Á mất vì khó sinh, nhận nó làm con thừa tự đặt tên theo họ, xây dựng một nhà ba người hạnh phúc.

Ngược lại mà nói, Ngã gia lại phức tạp hơn rất nhiều. Ông chủ Ngã gia mặc dù ẩn lui nhiều năm, nhưng còn phía sau hậu trường khổng lồ, giám sát mọi chuyện mãi không buông. Sau này, con trưởng là Ngã Thương Cù không cam chịu bị cha mình thao túng, móc nối, mượn sức của chú bác cường chế ông chủ Ngã đến nước Mỹ, trên danh nghĩa là dưỡng lão, thực tế lại là giám sát và điều khiển. Đến lúc này, quyền lực Ngã gia mới chính thức về tay Ngã Thương Cù, Ngã Thương Kỳ là con thứ, tiếc là từ nhỏ cũng không có chỉ hướng cao xa gì. Bởi vậy, chỉ ở công ty của ông anh treo chức danh “nhàn”, thỉnh thoảng giúp đỡ chị dâu trông nom, chăm sóc cháu trai mới sinh.

Theo lý mà nói, tính cách Tôn Lê Á và Ngã Thương Cù hoàn toàn khác nhau, người như vậy rất khó trở thành bạn bè, nhưng hết lần này tới lần khác ở giữa có một Ngã Thương Kỳ, [Ngã Thương Kỳ với Tôn Lê Á học chung với nhau hơn mười năm]. Vì vậy, chẳng biết tại sao qua tầng tầng lớp lớp quan hệ. Hơn nữa, trong chuyện buôn bán làm ăn cần phải có hai nhà Tôn- Ngã, cho nên mới có danh hiệu là “Bằng hữu”..

Bởi vì Tiểu Quân Tiêu rời khỏi Dư Tử Namsẽ khóc. Bất đắc dĩ, Tôn Lê Á không thể làm gì khác hơn là đồng ý mang con đến Ngã gia chúc mừng. Mới vừa vào cửa, Ngã Thương Kỳ đã chạy lại đây, trên tay còn ôm một đứa trẻ.

“Tử Nam, Tử Nam, mau nhìn xem! cháu trai nhà tôi rất đáng yêu nha ” Ngã Thương Kỳ cười như đang gặp phải gái đẹp, càng không ngừng nói về những ưu điểm của cháu trai, như là không khóc không nháo,

lúc cười ngọt chết người, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, có thể nựng nựng nha, tay nhỏ tròn tròn, đáng yêu vô cùng.... a ah.. đủ loại.. nha..

Dư Tử Namôm Tiểu Quân Tiêu, vừa tiến sát lên nhìn- ừh thực sự là một đứa bé xinh đẹp! Nếu như là con gái thì thật tốt, nói không chừng còn có thể kết thông gia.”Quân Tiêu, con nhìn xem, Tiểu Lan rất đáng yêu nha? Sau này lớn lên, các con phải là bạn bè tốt nha”

Vừa dứt lời, đột nhiên, Tiểu Quân Tiêu đang im lặng, lúc này bi bô kêu to lên, chân tay lộn xộn, con mắt nhìn chăm chăm vào Ngã Duật Lan với tả lót của nó...

“Quân Tiêu, sao vậy? Ngoan nha, không nên nghịch phá.” Dư Tử Nam cố gắng dụ dỗ cậu, thế nhưng Tiểu Quân Tiêu vẫn không chịu, tay nhỏ bé quơ, như là phải bắt được Ngã Duật Lan

“Nếu không tôi mang Duật Lan về chỗ cũ.” Ngã Thương Kỳ hơi sợ, chẳng may cháu trai mình bị thương, ông anh sẽ làm thịt anh ta.

Ngã Thương Kỳ vừa muốn xoay người. Bỗng nhiên, Ngã Duật Lan ở trong lòng anh ta lại khóc rống lên, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, sau cùng là thành gào khóc. Hai đứa trẻ con, kẻ xướng người hoạ, tức khắc Ngã gia náo nhiệt phi phàm. Nhưng vô luận ai tới dỗ tụi nó cũng không được, tụi nó khóc không ngừng nghỉ. Sau, Tôn Lê Á với Ngã Thương Cù quyết định, đặt hai đứa vào cùng một chỗ, để xem thử tụi nó muốn như thế nào. Vì vậy, Dư Tử Nam và Ngã Thương Kỳ phân công nhau đặt Tiểu Quân Tiêu cùng Ngã Duật Lan đặt ở lên sô pha. Bỗng dưng, kỳ tích xuất hiện ngay.

Chỉ thấy Tiểu Quân Tiêu giãy dụa dịch chuyển về phía Ngã Duật Lan, chân nhỏ cố sức mà đạp. Mà Ngã Duật Lan cũng dường như là hiểu ý đối phương, cuối cùng cũng phịch phịch đạp lại. Hai đứa trẻ ở trên sô pha cứ bò bò, mãi đến khi hai bàn tay nhỏ bé chạm vào nhau.

“A, a, a.” Tiểu Quân Tiêu quay nhìn cậu bé kia nói

“Y, y, y.” Ngã Duật Lan nắm chặt cánh tay cậu ta..

Người lớn vây xung quanh, đều kinh ngạc, lẽ nào hai người con trai này kiếp trước có nhân duyên gì gì đó phải không?.

“Ách... mọi người đi ăn cơm trước đi, ha ha...” Ngã Thương Kỳ liền vừa cười vừa nói..

“Vậy...” Dư Tử Nam không biết nên nói cái gì cho phải, tuy rằng chuyện trẻ con người lớn không thể hiểu được, nhưng ngay cả anh cũng có cảm giác không lành.

“Không nên suy nghĩ nhiều.” Tôn Lê Á ôm lấy anh. Lúc này kết luận thì hơi sớm, chờ bọn nó trưởng thành hơn đã.

Hai người con trai do bảo mẫu trông nom, người lớn thì đi đại sảnh dùng cơm. Lâu ngày, cũng chẳng còn ai nhớ lại màn kỳ tích này. Tôn gia và Ngã gia cũng duy trì quan hệ qua lại, nhưng mà, lúc bốn tuổi, xảy ra một chuyện càng khiến cho người ta chếp lưỡi.

2. Chương 2: Tiếp Xúc Thân Mật ?

Ngày hôm nay là sinh nhật năm tuổi của Tôn Quân Tiêu

Hai nhà Tôn, Ngã quyết định tổ chức chúc mừng, thuận tiện cũng để cho hai người con trai gặp mặt nhau.

Buổi tối, Ngã Thương Cù dẫn theo vợ con, cùng với em trai Ngã Thương Kỳ đi tới Tôn gia. Mới từ nước Mỹ trở về, Ngã Duật Lan đối với mọi thứ xung quanh đều cảm thấy lạ lẫm không quen nên chỉ ở quanh quần bên mẹ.

Mãi đến khi Dư Tử Nam cầm tay Tôn Quân Tiêu dẫn ra, thấy có bạn cùng tuổi, nhát gan như Ngã Duật Lan cũng lộ ra vui vẻ. Cậu nháy đôi mắt to mọng nước, sợ hãi nhìn bé trai năm tuổi trước mắt.

Tôn Quân Tiêu đã đánh giá cậu bé này như búp bê bằng sứ. Nếu không phải cha đã nói với cậu hôm nay có một em trai tới chơi, chỉ sợ cậu đã nhận cậu bé này thành con gái. Dù sao cậu bé thực sự rất đẹp! Trong nhà trẻ cậu chưa từng thấy ai đẹp như vậy.

Tôn Quân Tiêu tung tăng chạy đến trước Ngã Duật Lan, kéo cánh tay trắng nõn mập mạp, tự giới thiệu nói, “Tôi là Tôn Quân Tiêu, còn em?”

Ngã Duật Lan thấy anh trai này thân thiết như vậy, hồi hộp căng thẳng trong lòng cũng tiêu tán, cậu cười ngọt ngào “Em là Ngã Duật Lan. Anh có thể gọi em là Tiểu Lan nha”.

“Vậy em gọi anh là Quân Tiêu được rồi, chỉ có người anh thích mới được gọi như vậy nha!!” Tôn Quân Tiêu nghiêm túc nói

“Ừh, Quân Tiêu.” Tuy rằng không biết chữ viết như thế nào, nhưng Ngã Duật Lan nghĩ tên này nghe thực êm tai.

Chỉ một lát sau, hai người con trai cùng chơi với nhau, nhìn chúng nó vui vẻ, người lớn cũng hiểu ý nhau, cùng cười

Tới lúc cắt bánh sinh nhật, Dư Tử Nam thấp nển cho con trai, “Quân Tiêu, cầu nguyện đi con”

Tôn Quân Tiêu đứng trên ghế, cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại không yên tâm hỏi Dư Tử Nam, “Cha, có đúng là cầu nguyện điều gì cũng được chứ?”.

“Đương nhiên, ngày hôm nay là sinh nhật con a, lúc sinh nhật cầu nguyện điều gì thì rất linh thiêng đó ” Dư Tử Nam bảo đảm với cậu “Nếu có thể, con nói ra nguyện vọng của mình, Ba ba sẽ giúp con thực hiện?”

“Hào!” Tôn Quân Tiêu hai tay chắp trước ngực, trước là mặc niệm một lần, sau đó nói rõ ràng cho mọi người biết, nói rằng ” Con có một nguyện vọng là –Con muốn cưới Tiểu Lan làm vợ!” Cậu hít sâu một hơi thối tất ngọn nến, nhảy xuống ghế, chạy đến trước mặt Ngã Duật Lan “chụt” một cái, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, còn tươi cười nói ” Tiểu Lan, em là bà xã của anh nha!”.

Dư Tử Nam đứng ngây người tại chỗ, ngẩn cả người. Ngã Thương Cù với Tôn Lê Á cũng đều rất kinh ngạc. Nhưng ngược lại, Ngã Thương Kỳ cười giả lả “Sao.., ha ha, Quân Tiêu đã trưởng thành từ sớm nha, mới có năm tuổi đã muốn có vợ rồi ha ha...”.

“Hề hề...” Dư Tử Nam chỉ có thể cười khan

Ngược với chuyện cha mẹ hai bên đang xấu hổ, Ngã Duật Lan cũng không có kinh ngạc, còn khờ dại hỏi Tôn Quân Tiêu “Làm bà xã anh thì có gì tốt chứ?”

“Anh sẽ bảo hộ em, không để cho người khác khi dễ em, còn có thể cho em ăn rất nhiều món ngon, chơi trò chơi mới, nói chung là anh có gì đó đều cho em hết” Tôn Quân Tiêu trả lời như chém đinh chặt sắt..

Ngã Duật Lan ngẫm nghĩ như vậy rất có lời nha, vì vậy không còn do dự, gật đầu đáp ứng “Em muốn làm bà xã của Quân Tiêu!”

Tôn Quân Tiêu vui mừng ôm Ngã Duật Lan, khoe khoang với cha mẹ hai bên đang trong trạng thái hóa đá “Cha cha, ba ba, Tiểu Lan là vợ của con!”

Mọi chuyện xảy ra, Ngã Thương Cù không nói lời nào. Đợi đến khi kết thúc tiệc sinh nhật, trên đường về nhà, Ngã Thương Cù quay sang nhìn vợ mình và nói ” Lan Hân, chúng ta nên sinh thêm đứa con trai nữa!”

“A?” Lâm Lan Hân khó tin nên hỏi “Vì sao?”.

Ngã Thương Cù nhìn gương mặt con mình đang ngủ trong lòng Ngã Thương Kỳ, hơi có thâm ý nói rằng “Anh thấy hầu như con dâu đều không phải là con trai”

Từ sau ngày đó, Ngã Duật Lan trở thành khách quen của Tôn gia. Hai đứa con trai, được sắp xếp học cùng nhà trẻ, trường học, bởi vậy thường xuyên cùng nhau chơi đùa. Dư Tử Nam cũng dần dần thích Tiểu Lan, cũng muốn cậu bé trở thành con mình, hết lòng chăm sóc, mà Tôn Quân Tiêu càng dần “Bà xã” không chịu rời khỏi nữa bước, rất sợ bị người khác cướp đi.

“Tiểu Lan, em ở nhà của anh luôn đi, có được hay không?”.

“Không nên, em phải về nha.”.

“Ui...” Tôn Quân Tiêu hơi thất vọng, cúi cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu.

Ngả Duật Lan không đành lòng, vì vậy tiến lên, hôn cậu một cái, nói giọng nhẹ nhàng “Ngày mai, chúng ta còn gặp mặt mà, Tiểu Lan là bà xã của Quân Tiêu, không phải sao?”.

“Ừ!” Tôn Quân Tiêu vui vẻ hài lòng, lắc lắc tay Duật Lan một hồi, mới chịu buông tay cho bảo mẫu của Ngả gia đón Ngả Duật Lan về.

Kỳ thực, Tôn Quân Tiêu có một kế hoạch, mà muốn thực hiện kế hoạch này phải làm cho Tiểu Lan ở nhà cậu. Đáng tiếc Ngả Duật Lan rất nhớ gia đình, chơi xong sẽ gọi điện thoại cho bảo mẫu tới đón cậu. Sở dĩ, Tôn Quân Tiêu rất sốt ruột. Mỗi ngày vào buổi tối, cậu đều cầu nguyện, mong muốn có cơ hội thực hiện kế hoạch lớn đó.

Có thể là cậu đã làm thương để cảm động. Vào một buổi sáng nọ, Ngả Thương Cù đưa con trai mình tới Tôn gia, xin Dư Tử Nam thay ông ta chăm sóc Ngả Duật Lan vài ngày, bởi vì vợ ông ta sắp sinh đứa thứ hai, mà ông ta cần phải ở bệnh viện chăm sóc, không có thời gian trông chừng con trai. Dư Tử Nam đương nhiên sẽ không từ chối, còn nói nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Lan thật tốt, khiến Ngả Thương Cù rất yên tâm..

Khi Tôn Quân Tiêu biết được tin tốt này, suýt chút nữa cậu đã hô to “vạn tuế vạn vạn tuế”. Sau khi ăn xong cơm, cậu vội vã kéo Tiểu Lan cùng nhau đi tắm, sau đó bay thẳng vào phòng, khóa cửa lại..

“Quân Tiêu, vì sao phải khóa cửa?”..

“Bởi vì chúng ta phải làm một cái nghi thức.”

” Nghi thức gì cơ?”

“Tiểu Lan, em hãy nghe anh nói nha, anh quan sát thấy cha cha và ba ba, hai người là vợ chồng mà, cho nên anh nghĩ chỉ cần mô phỏng theo hai người, chúng ta mới thành vợ chồng chính thức đó” Đây chính là kế hoạch của Tôn Quân Tiêu.

“A... vậy chúng ta phải làm thế nào?” Ngả Duật Lan còn chưa tới sáu tuổi, không hề biết chuyện của nam nam nữ nữ, càng không biết nam x nam thì làm sao. Nhưng mà cậu bé cũng vui vẻ, nghi thức thành vợ chồng thực sự là làm gì chứ?

“Ách, anh nghĩ là... Được rồi, trước cởi sạch y phục.” Tôn Quân Tiêu nói.

“A? Không phải chỉ có lúc tắm tắm mới cần cởi hết sao?” Ngả Duật Lan không hiểu

“Anh cũng không biết... Thế nhưng lúc cha cha và ba ba ngủ thì trống trơn, anh có nhìn lén qua nha!” Để tăng độ tin cậy, Tôn Quân Tiêu đã bán đứng cha cha và ba ba mình triệt để.

“À, em biết rồi.” Ngả Duật Lan tuy rằng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng mà cũng làm theo.

Tôn Quân Tiêu cũng nhanh chóng cởi áo ngủ, và quần còn có quần lót nha.

“Sau đó thì sao?” Ngả Duật Lan hỏi. Lẽ nào nghi thức chính là ở trường ngủ?”

“Ồ, sau đó... Sau đó...” Tôn Quân Tiêu đột nhiên hơi đỏ mặt lên, chỉ nói uhm... ờ.. ờ cả nửa ngày, cuối cùng nhỏ giọng nói “Sau đó, phải, phải liếm tiểu kê / kê...”.

Ngả Duật Lan ngây người vài giây, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, chỉ vào Tôn Quân Tiêu nói “Xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ! Quân Tiêu xấu hổ xấu hổ!!”

“Nhưng, không phải như vậy!” Tôn Quân Tiêu vội vàng giải thích, “Ba ba thì chỉ có liếm cha cha thôi..”.

“Có mới là lạ! Quân Tiêu gạt người! tiểu kê kê chỉ dùng để đi tiểu, điều không phải, điều không phải... Liếm liếm đâu...”

“Vậy, vậy hôn một cái là được rồi...” Tôn Quân Tiêu cầu xin điều thứ hai, kỳ thực cậu cũng không hiểu liếm tiểu kê kê để làm chi..

“Không nên! chú nói, hôn vào miệng mới đúng, tiểu kê kê dùng đi tiểu nha” Ngả Duật Lan chu cái miệng nhỏ nhắn, nhất định không chịu.

Tôn Quân Tiêu nóng nảy, không thể làm gì khác hơn là năn nỉ nói “Tiểu Lan, nếu không thì anh hôn tiểu kê kê em, em hôn miệng anh, có được hay không??” Nghi thức phải có trình tự, một cái cũng không thể thiếu, bằng không, bằng không chẳng may không linh nghiệm thì sao bây giờ?

“VẬY...ĐƯỢC RỒI...” Ngả Duật Lan ngẫm lại, chỉ cần mình không cần hôn kê kê là tốt rồi, Vì vậy cũng nguyện ý. Tôn Quân Tiêu để Tiểu Lan ngồi ở bên giường, như vậy mới có thể làm được “Tiểu Lan, mở chân rộng ra chút, anh hôn không được.”

“A...” Ngả Duật Lan xấu hổ xấu hổ, từ từ mở chân nhỏ..

Tôn Quân Tiêu nhớ lại những động tác của ba ba, sau đó vươn đầu lưỡi, liếm ‘nơi nào’ một chút.

“ĐỪNG, KHÔNG NÊN!” Ngả Duật Lan mắc cỡ, khép kín chân lại, lắc lắc đầu nói, “Bỏ đi, xấu hổ xấu hổ...”

Mặt Tôn Quân Tiêu cũng ửng đỏ, nhưng mà cậu vẫn muốn Tiểu Lan hôn môi cậu. Ngả Duật Lan nhăn nhó sau hồi lâu, mới ôm cổ cậu, nhẹ nhàng chạm vào bờ môi của cậu.

“Nghi, nghi thức kết thúc chưa?”

“Ừ, ừm, cuối cùng, chỉ cần chúng ta đắp chăn là xong rồi.”

“VẬY CHÚNG TA CHỈ NGỦ, CÓ PHẢI HAY KHÔNG?”

“Ừ!”

Tôn Quân Tiêu bò lên trên giường, giở tung chăn ra, ôm Tiểu Lan, ngủ chung một gối đầu, sau đó kéo chăn qua, học theo ba ba đắp chăn cẩn thận, cảm thấy mỹ mãn cùng Ngả Duật Lan đi vào mộng đẹp.

3. Chương 3: Tạm Thời Chia Lìa

“Tiêu, bà xã anh đang ở thư viện.”

“Ừ, tôi đang chuẩn bị đi tìm cậu ấy đây.” Tôn Quân Tiêu nhắc cặp sách, gật đầu với bạn Triệu cùng lớp, hướng tới thư viện.

Chớp mắt một cái, đã qua mười năm, trước kia là hai đứa trẻ giờ đã trở thành thiếu niên anh tuấn trong trường học quý tộc. Tiểu học cho tới Trung học đều được tuyển thẳng, bởi vậy vấn đề lên lớp cũng chẳng có gì phiền muộn, ngày nào cũng thông dong tự tại. Hai người cùng đi học, cùng ăn cơm trưa, cùng nhau về nhà, cùng nhau làm việc, cùng nhau... ngủ..

Lớn lên, Ngả Duật Lan cũng dần dần hiểu rõ ý nghĩa xấu xa hai từ ” Bà xã”, nhưng mọi chuyện cũng gắn liền với thời gian trôi qua thật lâu. Tôn Quân Tiêu cũng không chịu rời khỏi cậu ta nửa bước, ngay cả đi WC cũng muốn đi cùng, gặp người thì nói Ngả Duật Lan là bà xã của anh ta. Lâu ngày, toàn bộ trường trung học đều biết lớp năm năm hai có một đôi vợ chồng đồng tính, nhưng lại rất ân ái, gần bó như hình với bóng

Ngả Duật Lan vừa thẹn vừa lúng túng, đã từng cự tuyệt với Tôn Quân Tiêu vài chuyện, nhưng sau đó cũng không giải quyết được gì. Bởi vì thiếu gia Tôn cho rằng việc này không có gì sai, còn ngang ngược, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đương nhiên mà nói rằng “Em là bà xã của anh!!” Khiến cho Ngả Duật Lan dở khóc dở cười.

Nhưng mà, Tôn Quân Tiêu bá đạo như vậy cũng không phải vô cớ gây rối, đó là sợ mất Ngả Duật Lan càng ngày càng xinh đẹp! Hoàn toàn khác biệt với những nam sinh có thân thể cường tráng, ngũ quan Tiểu Lan vô cùng dịu dàng, nhất là khi mỉm cười, tuyệt đối khuynh quốc khuynh thành. Chuyện này dẫn đến vô số tình địch cho Tôn Quân Tiêu. Vì vậy thiếu gia Tôn phẫn nộ, tuyên bố rạch ròi nói “Bất luận là nam nữ, dám cả gan chạm vào bà xã tôi, giết không tha!”

Nói thêm, thực ra Tôn Quân Tiêu lớn lên cũng không thua kém, dáng người cao ráo, nét mặt tuấn tú, tính cách cởi mở lại còn vui tính. Chỉ cần không liên quan đến Ngả Duật Lan, anh ta cũng có một sức hấp dẫn vô cùng, đáng tiếc là cây cũng đã có chủ rồi.

Mới vừa đi vào thư viện, Lý Siêu chung đội bóng rổ với Tôn Quân Tiêu đã nói tỉ mỉ với anh ta.

“Lão đại, đại tẩu đang ngồi ở khu B, thứ hai từ bên trái đếm qua so với người ngồi gần song cửa sổ.”

“Cám ơn, Lý Tử!” Tôn Quân Tiêu nói lời cảm ơn, đều không phải khách sáo, bất cứ chỗ nào anh ta cũng nắm rõ bà xã anh. Tôn thiếu gia cũng mất không ít công phu, khắp nơi đều đặt cơ sở ngầm, còn thiếu mỗi điều đặt một thiết bị định vị GPRS nữa thôi.

Quen thuộc đi đến chỗ ngồi định sẵn, Tôn Quân Tiêu không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống, yên lặng nhìn Ngã Tuấn Lan đang say sưa đọc sách tiếng Anh bên cạnh.

Trong mấy năm gần đây, Tôn gia và Ngã gia cũng xảy ra không ít biến hóa. Người thừa kế Tôn gia chẳng còn nghi ngờ ai khác đó chính là Tôn Quân Tiêu, bởi vậy từ lúc còn học tiểu học, Tôn Lê Á đã giáo dục anh làm sao để trở thành một người lãnh đạo ưu tú. Đồng thời, bình thường hay dẫn anh đi gặp các bang hội, cho anh làm quen với bầu không khí, nắm vững giao tiếp, thậm chí sau giờ học còn mời võ sư đến dạy anh võ thuật. Mà Dư Tử Nam cũng phát huy khả năng của mình, dạy anh những chuyên ngành đặc biệt, từng bước dạy anh tiếp xúc với các giáo sư, kỹ thuật công nghệ khoa học. Dĩ nhiên Tôn Quân Tiêu cũng cực kỳ thông minh, cho dù bây giờ học đại học cũng không có vấn đề gì. Nhưng vì muốn bảo vệ bà xã của mình, thiếu gia Tôn tình nguyện học tại trường trung học, cũng không chịu ra nước ngoài học đại học. ...

Thế nhưng người thừa kế Ngã gia không phải trưởng tử Ngã Duật Lan, mà là thứ tử Ngã Duật Dật. Có thể là Ngã Thương Cù ánh mắt tinh tường biết tính kế lâu dài, biết đứa con lớn nhất giữ không được, cho nên đó là lý do bồi dưỡng tất cả tinh lực đều đặt ở trên người đứa thứ hai, với con lớn nhất áp dụng “Cách ly tất cả công việc hắc đạo, chỉ chăm lo đọc sách, mỗi ngày không cần lo nghĩ về chuyện phía trước” làm chính sách. Mọi chuyện còn phát triển một cách đầy bất ngờ, Ngã Duật Dật tuy rằng tư chất thông minh nhưng trưởng thành quá sớm, tuổi còn nhỏ cũng đã ra vẻ một bộ dáng lão đại, cả ngày mang vẻ mặt nặng nề, nói không quá 10 câu, luôn luôn dùng ánh mắt như sói đang rình mồi nhìn chằm chằm ông chú Ngã Thương Kỳ nhà mình, khiến cho đồng chí chú này phải nhượng bộ lui binh, lui về nhà không dám ra ngoài nữa bước.

So sánh hơn nữa, Ngã Duật Lan còn là nguyên nhân khiến Ngã Thương Cù đau đầu nhất. Có thể là bảo hộ quá ... chẳng biết vì lý do gì, mà đứa con lớn nhất lại là người đơn giản, thuần khiết, tính cách ngây thơ, tấm lòng thiện lương, hoàn toàn không hiểu được lòng người hiểm ác đáng sợ như thế nào. Người như vậy nếu sinh ra trong ngôi nhà thiện lương, thì đó chuyện tốt. Nhưng Ngã gia lại nổi danh nhà hắc đạo, vậy mà con của Ngã gia, chẳng có ai có tâm thiện, há ra chẳng phải là đang chờ chết sao? Trong bất hạnh cũng có may mắn, bên người Ngã Duật Lan còn một Tôn Quân Tiêu. Sở dĩ, người nhà Ngã cũng không hề chán ghét cậu con rể này, trái lại còn hoan nghênh tới, chỉ cần con mình khỏe mạnh, sống hạnh phúc, thì làm cha mẹ còn cầu gì hơn nữa..

Sắc trời dần tối, Ngã Duật Lan rốt cục từ trong biển sách bơi ra, nghiêng đầu, quả nhiên thấy khuôn mặt quen thuộc.

[Xem xong rồi?] không thể nói chuyện, Tôn Quân Tiêu chỉ có thể ra dấu hiệu, khoa tay múa chân nói..

[Chúng ta đi về nhà đi?]

Đưa sách vào giá sách, hai người sóng vai nhau, rời khỏi thư viện..

Trên đường, Tôn Quân Tiêu bắt ngờ lại là người trầm mặc, hầu như chẳng nói câu nào. Ngã Duật Lan thấy kỳ quái, nghĩ là anh ấy chắc có gì không vui. Vì vậy liên tục nói những chuyện thú vị, hy vọng có thể khiến cho anh ấy vui vẻ lên..

“Tiểu Lan.” Tôn Quân Tiêu đột nhiên mở miệng..

“Anh...” Tôn Quân Tiêu lưỡng lự, nếu như có khả năng, anh thực sự muốn mang bà xã của mình đi cùng, thế nhưng...

Tôn Quân Tiêu nói giống như sấm sét giữa trời quang, Ngã Duật Lan ngây ngẩn cả người tức khắc..

“Tiểu Lan, sức khỏe cha anh không tốt lắm. Ngày hôm trước, ông ấy ngã xỉu ngay lúc còn giảng bài cho anh, sau khi đến bệnh viện khám, bác sĩ nói tình trạng này rất nguy hiểm, trong nước không có khả năng có thể điều trị khỏi hẳn. Vì vậy, Ba Ba anh quyết định, muốn anh đưa Cha ra nước ngoài điều dưỡng, nói khoản nửa năm là có thể về, chậm nhất thì.. ...” Tôn Quân Tiêu cúi đầu, cũng không nói gì thêm nữa..

Ngã Duật Lan cắn chặt môi, cũng không nói gì. Cậu chưa từng nghĩ tới tách khỏi Tôn Quân Tiêu, cậu khó có thể tưởng tượng một mình xuôi ngược đi học, một mình ăn, một mình chơi đùa trong cuộc sống. Không có Quân Tiêu, cậu phải làm sao bây giờ?.

“VẬY, vậy đến lúc nào thì anh mới quay về?”.

“Chậm nhất... Có thể là phải ba năm.”

Ba năm.

Ba năm không nhìn thấy Quân Tiêu, ba năm không thể cùng Quân Tiêu ở chung một chỗ... Ngã Duật Lan khóc. Cậu không biết vì sao mình lại khóc, nhưng mà cảm thấy trong ngực thực khó chịu, thực sự rất khó chịu.

“Tiểu Lan!” Tôn Quân Tiêu luống cuống, anh ôm cổ Ngã Duật Lan, gắt gao siết chặt cậu vào lòng “Anh sẽ trở về mà! Tiểu Lan, em hãy chờ anh! vì em, anh nhất định sẽ trở về!”.

Ngã Duật Lan không trả lời, nhưng tựa vào vòm ngực ấm áp, không ngừng khóc..

Ngày thứ hai, Tôn Quân Tiêu tiến hành thủ tục tạm nghỉ học, đi theo đường phụ bước lên máy bay, hành trình ra nước ngoài.

Lúc này, anh ấy không hề biết, máy bay cất cánh, dẫn đến nhiều chuyện không thể bù đắp lại được.

4. Chương 4: Một Bước Sai Lầm

Một năm sau..

“Duật Lan, cậu sao lại thân mật với cô gái đó quá vậy?” Lý Siêu nhíu mày, gã này cho rằng có cái gì không thích hợp.

“... Không có, cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Ngã Duật Lan nói thẳng, Lý Siêu là huynh đệ tốt của Tôn Quân Tiêu, cũng là “đặc vụ” ẩn náu bên mình, mỗi ngày đúng giờ đều báo cáo cho Tôn Quân Tiêu ở nước ngoài, tất cả mọi hành động, tin tức mới nhất..

“A, hề hề” Lý Siêu biết Ngã Duật Lan có phòng bị với gã. Vì vậy cười trừ, bỏ đi luôn.

Ngã Duật Lan nhìn bóng lưng gã, âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không để Tôn Quân Tiêu biết, chuyện mình có người yêu..

Bây giờ là mùa thu, Ngã Duật Lan đã vào trung học, trở thành học sinh năm nhất, một lần nữa phân chia bạn học, cậu chỉ còn lại Lý Siêu -người quen thuộc, học cùng. Đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, lúc đầu cậu không thể thích ứng nổi, đi nhầm lớp, lấy sai sách, không hòa hợp với các nam sinh khác, nhưng trải qua một tháng, cậu có thể ở chung với các đồng học khác, đã tập thói quen một mình mình xử lý mọi khó khăn.

Không có Tôn Quân Tiêu, cậu đã khá lên rất nhiều..

Mà mấy ngày này, Ngã Duật Lan cũng từ từ hiểu rõ, đối với Tôn Quân Tiêu, cậu chỉ có một loại quán tính ỷ lại, hay là cảm giác thân thiết, nhưng cô đơn đó cũng không thể nói là tình yêu. Bà xã và vân vân, vốn dĩ chỉ là chuyện vu vơ. Tất cả đều do Tôn Quân Tiêu vì ích kỷ, hại cậu bị đùa giỡn nhiều năm như vậy, người đó quả thực cũng quá vô sỉ! tốt nhất là cả đời cũng đừng có trở về nữa...

Muốn biết vì sao Ngã Duật Lan đột nhiên lại có biến hóa như vậy, nếu muốn tính công lao thì thuộc về người mới xuất hiện, Hoa hậu học đường — Hà Liên. Cô gái ấy, trong sáng, dễ thương, một đôi mắt to long lanh làm điên đảo bao nhiêu người, ngay cả người già cũng khó tránh khỏi mị lực của cô ấy. Có người nói, bên trong trường, người theo đuổi cũng hơn trăm người, thế nhưng tiểu thư này hết lần này đến lần khác đều chung tình với đại thiếu gia Ngã gia, thậm chí không ngại chủ động, ở giữa trường, còn công bố rõ ràng.

[Duật Lan, em, em rất thích anh, xin anh hãy hẹn hò với em đi!!].

Lần đầu tiên Ngã Duật Lan, gặp phải chuyện như thế này, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Đối với người như Hà Liên xinh xắn, lại là nữ sinh, lúc này lại là lúc tuổi dậy thì của các chàng trai, dễ gì không

động lòng. Hơn nữa tính cách Hà Liên dịu dàng, vui vẻ với mọi người, hay giúp đỡ người khác, lúc mỉm cười thì trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền, giọng nói thanh thúy như chuông gió, dễ nghe rất êm tai. Mà quan trọng nhất là, Ngã Duật Lan thích cô ta.

Những cuộc hẹn hò liên tục, Ngã Duật Lan càng ngày càng mê luyến Hà Liên. Mỗi lần cô ấy nhăn mày, cười nói, nhất cử nhất động, đều khiến cậu say mê. Màn hình điện thoại di động đổi thành hình chụp gương mặt hai người, số điện thoại khẩn cấp đổi lại thành số của Hà Liên, trong phòng có hình ảnh của Tôn Quân Tiêu càng ngày càng ít đi, thay vào đó là ảnh chụp người yêu Hà Liên.

Địa vị Tôn Quân Tiêu trong lòng Ngã Duật Lan, một vị trí nhỏ nhoi cũng không hề tồn tại.

Đúng lúc này, Tôn thiếu gia đã về..

Lý do rất đơn giản, chính mắt Lý Siêu thấy hình ảnh Ngã Duật Lan hôn môi Hà Liên. Thân là hảo huynh đệ và lại là mật thám tốt nhất, Lý Siêu lấy điện thoại cầm tay, chụp được chứng cứ, đồng thời trực tiếp gửi cho Tôn Quân Tiêu..

Vì vậy, mang theo lòng căm phẫn, Tôn thiếu gia vọt về. Mục tiêu: bắt kẻ thông ***..

“Vì sao... Vì sao phản bội tôi?!” Tôn Quân Tiêu gần như điên rồi, anh không tin rằng Tiểu Lan sẽ nắm tay người khác mà không phải là mình, không tin Tiểu Lan hôn người khác mà không phải là mình, càng không tin Tiểu Lan không yêu mình.. Nhìn thấy anh, Ngã Duật Lan kinh ngạc không thôi, cậu vội vàng che trước mặt Hà Liên, rất sợ Tôn Quân Tiêu xúc phạm tới cô ta.

“Vì sao... Tiểu Lan, cho anh một lý do, bằng không, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người!” Hai mắt Tôn Quân Tiêu đỏ bừng, tay nắm chặt thành quả đấm, dường như chỉ vài giây nữa sẽ xé xác bọn họ.

“Quân Tiêu, anh hãy nghe em nói.” Ngã Duật Lan cố gắng trấn định, “Em đối với anh không có tình yêu, người em yêu là Tiểu Liên. Anh cũng mau tỉnh lại, không nên dây dưa mãi làm gì... Chúng ta, chỉ là một sai lầm.”

“Sai lầm?” Tôn Quân Tiêu tự giễu mình mà cười “Anh trân trọng tình cảm này, em lại cho rằng đó là sai lầm?? Ha ha... vì cô ta, em không hề quan tâm tới tình cảm hơn mười năm qua, không hề để ý đến cảm nhận của anh, tự cho mình là đúng, dùng hai từ ” sai lầm” để nói, em không thấy em quá tàn nhẫn sao Tiểu Lan?”.

“Tôn tiên sinh.” Vần núp phía sau lưng, Hà Liên bước lên, tuy rằng cô cũng sợ, nhưng không đành lòng nhìn Ngã Duật Lan bị trách móc nặng nề. Cố lấy dũng khí, cô nhìn thẳng Tôn Quân Tiêu nói rằng “Anh như vậy là sai, Duật Lan anh ấy, cho tới bây giờ đều không thích anh. Là anh đang không ngừng sai lầm cố ép anh ấy, buộc anh ấy cùng một chỗ với anh, buộc anh ấy tiếp nhận anh. Mà Duật Lan, anh ấy vô cùng thiện lương, không muốn khiến anh khó chịu, cho nên mới chịu đựng anh, nhường nhịn anh. Thế nhưng, Tôn tiên sinh anh không thể ích kỷ mãi thế!! Duật Lan anh ấy là người, điều không phải là súc vật, anh ấy cũng có cảm giác, suy nghĩ của mình, anh ấy có quyền lựa chọn người yêu!! Anh đã can thiệp cuộc sống anh ấy lâu như vậy, lần này, xin anh buông tha cho anh ấy, được không?”.

“Tiểu Liên...” Ngã Duật Lan càng cảm động, cậu nắm tay Hà Liên, trong mắt tràn ngập tình cảm nồng nàn.

Tôn Quân Tiêu nhìn hai người, tình ý nồng đậm, trong lòng lửa giận từ lâu cũng bùng cháy. Lúc này, anh cũng không còn là trẻ con nữa. Trong lúc, chăm sóc dưỡng phụ, anh cũng đã giúp bá phụ xử lý công việc, vì đạt được mục đích anh cũng không từ mọi thủ đoạn. Hắc đạo rất âm hiểm độc ác, giết người không thấy máu, mà cũng là bài học bắt buộc anh phải học. Chỉ cần ngủ một thời gian, một kế hoạch trả thù đã được hình thành.

Anh lạnh lùng mở miệng, “Thực sự là cảm động ha. Hà tiểu thư, cô nói như vậy, vậy cô và Ngã Duật Lan là thật tâm yêu nhau?”

“Không sai” Hà Liên kiên định trả lời..

“Cô chắc chắn không phải là vì gia sản nhà họ Ngã chứ?” Người ngoài không hề hay biết, người thừa kế họ Ngã không phải là Ngã Duật Lan.

“Anh!” Hà liên tức giận, mặt đỏ bừng, “Anh đang sỉ nhục tôi!”.

“Tôn Quân Tiêu, anh đủ rồi!” Ngã Duật Lan nổi giận “Đừng nghĩ Tiểu Liên xấu xa như vậy!”

“Ngã Duật Lan, em quá ngây thơ rồi.” Tôn Quân Tiêu nhăn nhó như đao phong [], không lưu tình chút nào lăng trì hai người “Hà tiểu thư, cô tốt nhất nhớ kỹ lời vừa nói.” Anh hừ lạnh một tiếng, không hề nói nhiều, xoay người rời khỏi

[Đao phong: một đao tiên phong]

“Hô...” Ngã Duật Lan thở phào nhẹ nhõm, trịnh trọng nhìn Hà Liên nói rằng “Tiểu Liên, em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em”

“Dạ”

“Ừ...” Ngã Duật Lan hưng phấn, cũng không có nhìn thấy, trong mắt Hà Liên, chợt lóe lên một tia ... Chột dạ.

Kế hoạch của Tôn Quân Tiêu, cũng không phức tạp, anh chỉ muốn trải nghiệm ý đồ chân chính của Hà Liên. Nếu như thật lòng yêu thích “người” Tiểu Lan, mà không phải vì cái khác, như vậy việc này rất khó giải quyết. Chỉ có điều anh ta không dễ dàng gì bỏ qua, Tiểu Lan là bà xã của anh ta, bất luận kẻ nào đều đừng nghĩ rằng có thể chạm vào. Giả sử kế sách này không được, anh còn kế thứ hai, phương án người thứ ba, nếu đã về nước, anh đã biết dùng kế sách đánh lâu dài..

Chỉ tiếc, ngay tại cửa thứ nhất Hà Liên đã hiện nguyên hình.

Đương lúc “trùng hợp” biết Ngã Duật Lan tuy là đại thiếu gia Ngã gia, nhưng cũng không phải người thừa kế gia tộc. Đột nhiên cô ta lại gặp một người được xưng là thiếu gia nhà giàu si tình phải theo đuổi cô bằng được, bất luận bề ngoài là có bạn trai – Ngã Duật Lan. Vì vậy, Hà Liên dao động. Lúc thiếu gia nhà giàu mãnh liệt tấn công, thì số lần gặp gỡ Duật Lan càng giảm, ra ngoài cũng không thừa nhận là bạn gái của Ngã Duật Lan.

Một tháng sau, thiếu gia Ngã Duật Lan cầu hôn, cô ta còn do dự lưỡng lự..

Lúc đầu, Ngã Duật Lan cho rằng Hà Liên là vì trong nhà có chuyện nên cự tuyệt lời cầu hôn của cậu, mãi cho đến lúc “đúng dịp” cậu bắt gặp bạn gái mình say rượu cùng tên đàn ông khác vào khách sạn..

“Tiểu Liên...” Ngã Duật Lan không thể chấp nhận nổi, luôn miệng nói mình là yêu xử nữ, không ngờ lại lên giường cùng kẻ khác.

“Duật Lan?!” Hà Liên không nghĩ tới chuyện này lại biến thành như vậy, nhất thời quá sợ hãi, vội vàng kéo chăn che lại nửa thân thể trần truồng của mình.

“Anh ta là ai vậy? Hóa ra là chồng cô!” Thiếu gia nhà giàu kia, phần nộ truy hỏi

“Đều không phải... Em...em và anh ta đã chia tay rồi!” Hà Liên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua Ngã Duật Lan, chọn tên đàn ông nằm trên giường.

.”Tiểu Liên...em...”.

Lảo đảo, rời khỏi quán rượu, tinh thần Ngã Duật Lan hoảng hốt. Cậu không biết bản thân mình nên đi chỗ nào, không biết nên làm cái gì bây giờ. Trên đường gió lạnh thấu xương, như cậu cũng không có- cảm giác. Tất cả dường như chẳng còn quan trọng, ngay cả tình yêu cũng không còn, như vậy còn có cái gì đáng giá đây?? Ý thức bắt đầu mờ nhạt, trong lòng cậu là lạnh lẽo..

Ngay lúc cậu ấy gần như té xỉu, có người xuất hiện..

“Tiểu Lan?”

Ai gọi mình?.

Tiểu Lan!?”.

Nằm trong phòng không hề xa lạ, Ngã Duật Lan ngơ ngác nhìn trần nhà, trong đầu không ngừng nghĩ lại những lời nói của Hà Liên.

“Tiểu Lan, em tỉnh rồi?” Tôn Quân Tiêu đi đến, trong tay bưng một chén cháo “Ngồi dậy, ăn chút đi?”

Ngã Duật Lan né tránh bàn tay Tôn Quân Tiêu vươn tới.”Anh, vì sao lại trở về?”.

Tôn Quân Tiêu thở dài, buông chén cháo, ngồi ở bên giường.”Em không hy vọng anh trở về?”

“... Em đã chia tay với Tiểu Liên.” Ngã Duật Lan cuộn mình trên giường “Em thấy cô ấy lên giường cùng gã đàn ông khác..” Cảm giác bị người ta phản bội, hóa ra lại đau đớn như vậy.

” Vậy đã hiểu được cảm giác của anh lúc đó chưa??” Tôn Quân Tiêu xúc chấn lên, ôm Ngã Duật Lan “Vừa xuống máy bay, anh liền chạy tới trường học, nhưng thấy em cùng người con gái ở chung một chỗ! Lòng anh có bao nhiêu khổ sở đau đớn em biết không?”.

“Nhưng mà, em thực sự rất thích cô ấy, vậy mà cô ấy lại đối xử với em như thế...” Ngã Duật Lan thấp giọng, khóc nức nở, thân thể run rẩy trong vòng tay Tôn Quân Tiêu, khiến Quân Tiêu đau xót..

“Không được khóc vì cô ta! Cô ta không yêu em, là anh yêu em!! Tiểu Lan, vì sao em không quay lại nhìn anh?? Vậy mà một năm qua, không khi nào anh không nhớ tới em, sợ em bị người khác bắt nạt, sợ em sống không vui vẻ. Anh bỏ cha lại, chạy về nước là vì em!” Tôn Quân Tiêu hầu như hét to lên, anh không chịu đựng nổi trong lòng người mình yêu lại có hình bóng người khác...

“Gạt người, anh cũng sẽ rời khỏi em, tình yêu và vân vân, đều là giả, em không tin!” Mọi tình đầu đã thua trận, đả kích quá nặng, Ngã Duật Lan chưa gượng dậy nổi..

“Nói bậy!” Tôn Quân Tiêu cố sức xúc chấn lên, ép buộc Ngã Duật Lan nhìn thẳng mình.”Em sai lầm khi chọn đối tượng, cho nên mới bị thất tình. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là tất cả! Cho dù cả thế giới này có phản bội em, còn anh thì không! ít nhất anh không bao giờ! Tiểu Lan, em là bà xã của anh mà!”

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, rơi từng giọt xuống gối đầu. Nghe hết những lời này, Ngã Duật Lan không hề thay đổi sắc mặt. Ngày xưa Tôn Quân Tiêu đối với mình thật là tốt, lúc nào cũng có cạnh bên, hình ảnh hai người cùng nhau đi học, cùng chơi đùa âm ỉ cả ngày. Tôn Quân Tiêu vì Duật Lan mà đánh nhau, còn lôi kéo mình nói với mọi người ” Đây là bà xã của tôi”, buộc Duật Lan mỗi ngày phải hôn môi và chúc Quân Tiêu ngủ ngon....

Ngã Duật Lan hỗn loạn. Có lẽ là sốt cao nên đầu óc mơ hồ, không rõ, có lẽ trong thâm tâm cậu cũng có khát vọng thổ lộ, có lẽ là muốn tự sa ngã, cậu ôm lấy cổ Tôn Quân Tiêu, môi dán môi thì thầm..

“Chứng minh cho em xem.”

“Cái gì?” Tôn Quân Tiêu khó hiểu..

“Chứng minh anh yêu em...” Ngã Duật Lan dường như mất lý trí, chỉ là mơ hồ còn nhớ rõ bóng dáng Hà Liên cùng tên đàn ông kia cùng trên giường. Ngay sau đó, cậu tự cởi quần áo của mình, đôi mắt mê ly, nhìn Tôn Quân Tiêu mà nói “Ôm em”

Nhiều năm nhẫn nhịn dục vọng, có thể lúc Tôn Quân Tiêu nghe thấy câu nói này, cũng không thể nào khống chế được. Anh nhanh chóng phủ phục lên người Ngã Duật Lan, cấp tốc cởi hết quần áo của hai người, thoáng một giây suy nghĩ, sau đó là đóng dấu lên những nơi thuộc về mình..

Hai thân thể trần trụi đang ôm nhau, không ngừng

Một đêm điên cuồng triền miên.

5. Chương 5: Cảnh Báo Nguy Hiểm

“Đừng..” Người trên giường trở mình, vùi đầu vào trong chăn, dường như không muốn thức dậy..

“Tiểu Lan, tới giờ đến trường học rồi.” Tôn Quân Tiêu ngồi ở bên giường, nhẹ giọng gọi cậu.

“Ừ...” Ngã Duật Lan chui ra, mơ mơ màng màng mở mắt.”Quân Tiêu, đưa em đi WC.”

“Ôi.” Tôn Quân Tiêu cười cưng chiều. Lúc Tiểu Lan làm nũng rất đáng yêu, anh cũng không có cách nào khác. Vì vậy, Tôn thiếu gia không thể làm gì khác hơn là ôm cậu từ trên giường, cẩn thận từng li từng tý mà đi phòng vệ sinh.

Năm ngoái, Ngã Duật Lan thành tích ưu tú nên được tuyển thẳng vào đại học danh tiếng nhất cả nước, học chuyên ngành Pháp luật cậu yêu thích. Mà Tôn Quân Tiêu bởi vì có quan hệ nên đã nhảy rào, kết thúc việc học tập, không chỉ đạt được hai học vị, còn kế thừa công ty của ba Tôn Lê Á, kinh doanh rất phát triển, trên đường trở thành một doanh nhân ưu tú.

Hiện nay, hai người đã chính thức ở chung, vừa lòng với cuộc sống gia đình hạnh phúc

Xe mới toanh chạy bon bon trên đường, dừng lại trước cửa trường học. Ngã Duật Lan theo thường lệ hôn Tôn Quân Tiêu một cái. "Ngày hôm nay, em sẽ tan học hơi trễ, hay là anh cứ về nhà trước?"

"Không, anh tới đón em."

"Được, em đi đây, bye bye."

"Bye Bye."

Sau khi phát tay cáo biệt, Ngã Duật Lan cuốc bộ vào vườn trường..

Cuộc sống Đại học hoàn toàn khác Trung học, ở đây tràn đầy thoải mái tự do, rồi rãi có thể rong chơi ở hoa viên, hưởng thụ sự yên bình. Ngày hôm nay, khóa học buổi sáng bị hủy bỏ. Ngã Duật Lan quyết định thỉnh thoảng lười biếng một lần, không có đến thư viện, mà kiếm một ghế đá ngồi đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, nghe nhạc, tự thả lỏng bản thân.

Hai mươi tuổi, chính trực tao nhã. Toàn bộ nam sinh ở khoa Luật đều có bạn gái, chỉ duy nhất Ngã Duật Lan vẫn như trước "độc thân". Điều không phải cậu xấu không ai yêu, mà ngược lại, mười đại tinh anh mà nhiều cô gái mơ ước thì Ngã Duật Lan luôn là vị trí thứ nhất. Mọi người đánh giá rằng, Ngã cậu ấm người ngoài ôn hòa khiêm tốn, ăn nói cử chỉ mang khí phái tôn quý, tuyệt đối phù hợp về hình tượng Bạch mã hoàng tử mà các cô gái hay mơ ước! Về cậu ta vì sao không có bạn gái, trong nhà ngoài ngõ đồn đãi có rất nhiều, nhưng mà nguyên nhân thật sự, chỉ có mình cậu ta biết..

Tuy rằng cậu vẫn còn chưa hiểu rõ tình cảm của mình đối với Tôn Quân Tiêu đến tột cùng là cái gì, nhưng Ngã Duật Lan vô cùng bằng lòng với hiện tại. Hơn nữa, bóng ma thất tình, cậu cự tuyệt toàn bộ. Quay về với chính nghĩa, về đến nhà thì sẽ không chỉ có một người, mà còn có Quân Tiêu, Quân Tiêu chiều chuộng yêu thương cậu. Chỉ cần có Quân Tiêu kề bên, thì cậu không còn gì phải lo lắng. Thế nhưng, trong lòng cảm giác mất mát, làm sao có thể giải thích được đây?.

"Chào anh, cho hỏi lầu 3 ở nơi nào vậy?"

Quay đầu, Ngã Duật Lan giật mình..

[Xin chào, xin hỏi phòng thí nghiệm hóa học ở đâu vậy?]

Một ngày cách đây nhiều năm, cậu đã gặp cô ấy lần đầu như vậy..

Đôi mắt trong vắt, không mang theo một tia làm điệu, tươi cười tươi mát động lòng người, khoảnh khắc đó cậu đã yêu thích cô ấy.

Nhưng mà mối tình đầu thì đẹp nhưng kết cục là tàn khốc..

Cô ấy dạy cho cậu tình cảm ngọt ngào, nhưng cũng dạy cho cậu sự thật tàn nhẫn.

"Ách, xin lỗi, xin hỏi anh có lầu 3 ở đây phải không? Em là sinh viên mới, cho nên mới lạc đường..." Trước mặt, cô gái lộ ra nét khổ não buồn rầu...

"... Lầu số 3, không ở gần đây, để anh dẫn em đi." Ma xui quỷ khiến, Ngã Duật Lan chủ động dẫn đường.

"Thật vậy sao? Thật tốt quá! Cảm tạ anh! Đúng rồi, em là Triệu Uyển Tình, anh có thể gọi em là Shary, em học khoa Vật lý, xin hỏi anh học ngành nào?"

Nụ cười rực rỡ, khiến người ta cảm thấy gió xuân mơn mẩn. Ngã Duật Lan cảm thấy, tận sâu trong lòng mình có cái gì vỡ ra, dường như quá khứ trời đông giá rét kia, hồ nước đóng băng kia dường như đã tan chảy dưới gió xuân phấp phới này, một lần nữa mạnh mẽ tan chảy, chảy đi..

"Anh là Ngã Duật Lan, năm hai khoa Luật."

Tôn Quân Tiêu đang ở công ty họp..

Đối với một người thanh niên hai mươi tuổi mà nói, làm việc hắc bạch lưỡng đạo, thực sự không dễ dàng. May là trước đó anh dốc sức làm việc ở nước ngoài – phụ giúp bá phụ, học được không ít thứ, bởi vậy mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ..

Không cần nói thì thương trường có lẽ nơi hắc đạo tranh đấu, kiêng kỵ nhất chính là tình trạng an vu []. Nếu như người không thể đi tới, vậy cũng chỉ có lui về phía sau, thậm chí bị bóp chết. Nhưng mà, Tôn Quân Tiêu cũng không cảm thấy khổ cực, bởi vì anh hiểu rõ, muốn cho bà xã mình có một cuộc sống an ổn hạnh phúc, không có thực lực thì không được. Anh phải nỗ lực, đạt tới địa vị không thua kém cha mình, mới có tư cách bảo hộ Tiểu Lan cả đời.

[An vu: yên ổn bình yên quá, không có biến động gì, không lui, không tiến]

Đợi đến khi hội nghị kết thúc, Tôn Quân Tiêu mới vừa đi ra cửa lớn, Lý Siêu gọi anh..

“Lão đại!..”

“Sao vậy?” Tôn Quân Tiêu dừng chân..

“Đã xảy ra chuyện, Chu gia bị người tịch thu tài sản, Tiểu Hồ không rõ tung tích” Sắc mặt Lý Siêu trầm trọng, Chu Hồ là huynh đệ của bọn họ, đột nhiên Chu gia có biến cố, tuyệt đối không tầm thường..

“... Lập tức phái người đi thăm dò, nhất định phải tìm được Tiểu Hồ.”

“Được!”

Nửa tiếng đồng hồ, một phần tư liệu bí mật trình trên bàn Tôn Quân Tiêu. Lý Siêu ngắn gọn nói rõ mọi chuyện một lần.”Hai tháng trước, Tiểu Hồ giao du với một cô gái, cô gái này có quan hệ với Triệu gia, ả ta câu dẫn Tiểu Hồ, thừa dịp cậu ấy không chú ý, ăn cắp tư liệu thương nghiệp của Chu gia. ả ta rất thông minh, trộm thứ này đào thứ kia, hầu như ả ta đào rỗng Chu gia, sau đó nhân cơ hội, một cước đạp Tiểu Hồ rồi bỏ trốn. Chờ đến khi tên gốc kia biết rõ, thì không còn kịp rồi.”

Cá lớn nuốt cá bé vốn là quy luật tự nhiên. Huống chi gia tộc hắc đạo, người nào không có đắc tội với người khác? Định thủ cũng sẽ không vì người bị lừa gạt mà động lòng thương. Chu gia lớn như vậy, dĩ nhiên trong một đêm sụp đổ. Tiểu Hồ là con trai trưởng Chu gia, càng là mục tiêu trọng điểm truy sát của kẻ khác.

“Lý Tử.”

“Dạ.”

Sắc mặt Tôn Quân Tiêu rất bình tĩnh, nhưng mà bút trong tay đã bị bẻ gãy, có thể nói giờ phút này anh rất cảm phần.

“Đi tìm ả đó cho tôi, nếu như Tiểu Hồ có chuyện gì, tôi sẽ bắt cả nhà ả ta chôn cùng.”

“Được!”..

Ba ngày sau, có tin tức, Chu Hồ không chết, nhưng bị rơi từ trên cao xuống ở bến tàu, lúc này cột sống bị tổn thương, cậu ấy bị bại liệt cả đời..

Tôn Quân Tiêu, chạy tới bệnh viện đầu tiên..

Vốn dĩ Tiểu Hồ sức sống căng tràn, lúc này lại là băng vải kín mít nằm trên giường bệnh, dựa vào bình dưỡng khí mà sống.

Nhẹ nhàng đi tới bên giường, Tôn Quân Tiêu nắm tay Chu Hồ, nhìn cậu mà nói rằng, “Tiểu Hồ, cậu yên tâm, tôi sẽ báo thù cho cậu.”

Đột nhiên, vẫn còn trong trạng thái hôn mê, thiếu gia Chu động dậy, cậu ấy thở hổn hển, dường như muốn nói gì đó.

Tôn Quân Tiêu vội vàng cúi xuống “Tiểu Hồ, cậu muốn nói cái gì?”

Chu Hồ thì thào “Nguy... Hiểm..., Ngã... Ngã... Lan, Mục... Tiêu..... Tiếp...”.

Trong đầu Tôn Quân Tiêu choang một cái. Tiểu Hồ nói là: Nguy hiểm, Ngã Duật Lan là mục tiêu kế tiếp.

6. Chương 6: Mâu Thuẫn Dữ Dội

Hoàng tử khoa Luật, Ngã Duật Lan có bạn gái. Đối phương là sinh viên mới khoa Vật Lý, hai người gặp gỡ tình cờ tại hoa viên xinh đẹp. Từ đó về sau, mỗi ngày vào sáng sớm, đều có thể thấy tại con đường nhỏ có bóng cây che mát, hai người họ sóng vai tản bộ. Chỉ một lát, đã trở thành giai thoại công chúa và hoàng tử khắp trường.

“Học trưởng, cơm trưa hôm nay, chúng ta đi ăn mì sợi nha? Cơm ở căn tin trường em ngán lắm rồi.” Shary ôm cánh tay cậu lay lay, làm nũng thì đáng đáp rất là khả ái..

“Được.” Ngã Duật Lan mỉm cười gật đầu.

Có lẽ cậu đồng ý gặp gỡ Shary, lý do là rất giống mối tình đầu đó. Nhưng lúc ở chung, cậu phát hiện ra tính cách Shary với “cô ấy” hoàn toàn khác nhau. Shary hoạt bát cởi mở, đáng tươi cười rực rỡ, luôn luôn tràn ngập tinh thần phấn chấn, khi ở cùng một chỗ chưa từng có cảm giác là gánh nặng. Và cô ấy cũng yêu mình, đó là chuyện hạnh phúc và sung sướng.

Thế nhưng Ngã Duật Lan cũng rất mâu thuẫn. Cậu biết bản thân mình thích Shary, nhưng lại sợ phân chia tình cảm. Cùng lúc cậu đã từng có vết thương lòng, không dám tùy tiện hết mình, về chuyện khác, bên người cậu còn có một Tôn Quân Tiêu. Ngã Duật Lan nghĩ mình rất đề tiện, vừa tham lam mãi mê sự che chở của Quân Tiêu, vừa say đắm Shary xinh đẹp.

Chỉ có thời gian mới có thể quyết định.

“Học trưởng, ngày hôm nay sau khi tan học, anh cùng với em đi nhà sách nha?”.

“Ách, buổi trưa ngày mai không được sao?”.

“Học trưởng, vì sao buổi tối liên tục không có rảnh vậy? Gia quy rất nghiêm ha.” Shary bĩu môi, oán giận nói, “Chẳng qua là đi nhà sách, cũng không phải thâu đêm suốt sáng không có về.”.

“Xin lỗi...” Ngã Duật Lan không có cách nào giải thích, không thể làm gì khác hơn là xin lỗi..

“Quên đi, trưa ngày mai chúng ta cũng có thời gian? Không nên từ chối nữa nha!” Shary trừng mắt nhìn, nghịch ngợm cười, đã hóa giải đi được không khí xấu hổ.

“Ừ.” Ngã Duật Lan gượng cười. Đã không thể giấu diếm nữa rồi.. Sớm muộn cậu đều phải đối mặt, một cơn lốc — cuồng phong bão táp đến từ Tôn Quân Tiêu.

Đầy bụng tâm sự trở lại trường học, hai người nói tạm biệt, đều tự đi về phía phòng học của mình. Không phát hiện, có một cái bóng vẫn bám theo đuôi bọn họ, còn có chụp ảnh. Máy thứ này, đủ để cho người nào đó nổi bão, đập tan phòng làm việc.

“Mẹ nó, cô ta là ai?! Cũng dám câu dẫn bà xã của tôi?! Lý Tử!” Tôn Quân Tiêu, hai mắt đỏ bừng, nắm ảnh chụp trong tay đã sớm bị vò nát.

Lý Siêu cũng rất ngạc nhiên, gã ta phụng mệnh phái người bảo hộ Ngã thiếu gia, không ngờ rằng trùng hợp phát hiện Ngã thiếu gia ở bên ngoài...làm chuyện. Biết rõ tính Tôn thiếu gia, tính cách nóng nảy, quả nhiên Tôn thiếu gia giận tím mặt, còn xem xét cả nhà “tình địch”

“Lão đại, anh bình tĩnh chút, em sẽ lập tức đi thăm dò.”.

“Kiểm tra mười tám đời tổ tông ả cho tôi, @#\$\$### X \$\$\$###!” Tôn Quân Tiêu tức giận cả lời thô tục cũng đều mắng ra, khuôn mặt đẹp trai đều bị méo mó dữ tợn..

Lý Siêu âm thầm thở dài, một ngày gặp phải chuyện có liên quan đến Ngã thiếu gia, Lão đại sẽ mất đi lý trí, thật không biết có phải hay không kiếp trước kết thù kết oán quá sâu, cho nên cả đời này phải trả lại..

Điều tra kết quả lại càng kinh ngạc. Làm hại Chugia tan cửa nát nhà, là con gái bí mật của Triệu gia, và Ngã thiếu gia là mục tiêu mới kế tiếp! Nhớ lại những lời Tiểu Hồ nói, trong lòng Tôn Quân Tiêu trầm xuống. Á này ý đồ rất rõ ràng, mục tiêu nhắm thẳng vào Ngã gia. Giở lại trò cũ, Hừ! Tôn thiếu gia cười nhạt, anh sẽ không dễ bị kích Chugia diễn ra lần nữa, muốn động đến bà xã anh, ngay cả kiếp sau cũng đừng nghĩ tới!

“Lão đại, có muốn trực tiếp xử lý ả ta hay không?”

“Không, ả ta là con gái riêng của lão đầu Triệu gia, tuy rằng không có danh phận, nhưng giết chết ả cũng sẽ có ảnh hưởng. Bây giờ cơ sở chúng ta còn chênh vênh, đối đầu trực tiếp với Triệu gia là điều không có lợi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không đủ sức làm gì ả ta, để ả hoành hành ngang ngược?”

Tôn Quân Tiêu trầm mặc một hồi, nói: “Tôi sẽ đi gặp ả.”

Cùng người đàn ông xa ngồi trong quán cà phê thanh nhã, Shary thoải mái uống cà phê, không hề có khẩn trương chút nào, không có sợ người lạ. Làm một người “Tiểu thư khuê các”, biểu hiện của ả ta quá mức bình tĩnh. Tôn Quân Tiêu chán phải nhìn như vậy, nhàu mày, đi thẳng vào vấn đề mà nói “Rời khỏi Ngã Duật Lan, cô cần bao nhiêu tiền, nói đi”.

“Ha hả, Tôn thiếu gia nói đùa.” Shary buông ly cà phê, thần sắc tự nhiên. “Tôi và học trưởng là lưỡng tình tương duyệt, tiền tài không liên can.”

“Vậy Chu Hồ thì sao? Đừng nói với tôi, là cô không biết anh ta.” Tôn Quân Tiêu nhìn rõ, ả này tuyệt đối không đơn giản.

“A, anh ta thì tôi có biết.” Shary giọng điệu nói chuyện không phải là đang nói chuyện về họ, mà nói như là người này là kẻ qua đường, hay chó qua đường..

“Lợi dụng xong coi như rác rưởi mà vứt bỏ, phong cách của Triệu gia thực sự là tàn nhẫn.” Tôn Quân Tiêu thoải mái khi thấy trong mắt Shary hiện lên một tia thâm độc. Chẳng qua công phu ngụ ý trang ả ta quá tốt, rất nhanh đã khôi phục lại dáng tươi cười..

“Ha hả, Tôn thiếu gia không phải là muốn vì Chugia báo thù? Tôi xin khuyên anh một câu, ân oán nhà người khác đừng động vào, bằng không, coi chừng dẫn lửa thiêu thân.”

“Chuhồ là huynh đệ của tôi, Tiểu Lan là bà xã của tôi, Triệu tiểu thư cô nói xem, tôi có nên quản hay không?”

“Phải? Chỉ tiếc, Tôn thiếu gia, anh chưa có khả năng quản được chuyện này. Phong thủy lần lượt thay đổi, vị trí lão đại cũng nên thay đổi, nên để một người ngồi.”

“Tôn, Ngã, Chu, Triệu – tứ gia vẫn là ngang nhau, lúc nào tồn tại nhân vật ‘lão đại’ như vậy? Triệu gia nếu có ý nghĩ độc chiếm, sẽ không tìm cơ để che giấu chứ.”

“Tôn thiếu gia, quả thực thông minh. Nhưng mà, Ngã gia và Chugia sẽ không như vậy, tôi chỉ mới sử dụng vài kế sách, thì bọn họ đã dâng tới cửa, làm sao trách ai được?”

“Cô kiêu ngạo cũng không được bao lâu. Chỉ cần có tôi- Tôn Quân Tiêu ở đây, Triệu gia vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện xưng vương.” Bỏ lại những lời này, Tôn Quân Tiêu hung hăng trừng Shary, đứng dậy rời khỏi...

“Hừ.” Shary thu hồi khuôn mặt tươi cười, mặt đầy nét hung ác, trào phúng nói “Đã như vậy, ta sẽ giết người trước, sau mới thu thập Ngã gia. Tôn Quân Tiêu, người đắc ý cũng vô dụng, bởi vì nhược điểm lớn nhất của người đang nằm trong tay ta, chờ chết đi!”

Lúc Ngã Duật Lan thấy Shary mặt đầy nước mắt, thì luống cuống. Cậu vội vã bước lên trước trấn an, lo âu thăm hỏi đã xảy ra chuyện gì..

“Học, học trưởng... Có người đưa cho em sổ tiền, bắt phải rời khỏi anh. Em không đồng ý, người đó uy hiếp em, nói sẽ cho người cường bạo em... em rất sợ...” Shary run rẩy thân thể, càng nghĩ càng ủy khuất, sau đó... nhào vào lòng Ngã Duật Lan, lên giọng khóc lớn.

“Người nào? Là ai?” Ngả Duật Lan lo lắng vụn phần, đột nhiên, một bóng người xuất hiện trong đầu cậu, lẽ nào nói... Là cậu ấy?

“Ô ô, em, em không biết, người đó rất dữ dằn... Hình như xã hội đen ...Em, em nghe thuộc hạ người đó gọi là ” Tôn thiếu gia...”

Ầm ầm! Ngả Duật Lan như bị sét đánh trúng, cả người cứng đờ..

Shary thấy thế, càng khóc thê thảm.”Ô ô ô, học trưởng, em.. em không muốn rời xa anh! Ô ô, thế nhưng em sợ, cho tới bây giờ em chưa gặp phải chuyện như thế này, ô ô... Học trưởng...”

Ngả Duật Lan cắn chặt môi, cậu cố cưỡng chế lửa giận trong lòng, giả bộ thoải mái an ủi bạn gái bị hoảng sợ.

Tôn Quân Tiêu.....

Hết giờ học, Ngả Duật Lan gần như là xông vào nhà. Vừa mở ra cửa, quả nhiên, Tôn Quân Tiêu đã về đến nhà. Nghe thấy tiếng động, Tôn thiếu gia đang ở trong phòng bếp bận rộn, thò đầu ra vừa cười vừa nói “Em đã về? Tắm rửa xong lại đây ăn bánh gato, em thích nhất là bánh Hokkaido phải không?”

“... Em có chuyện hỏi anh.” Ngả Duật Lan ý bảo anh ra phòng khách nói chuyện..

“Sao vậy?” Tôn Quân Tiêu mơ hồ cảm thấy bất an, ả kia lại giở thủ đoạn gì ra rồi?

“Quân Tiêu, nói thật cho em biết, anh đã gặp Shary?” Ngả Duật Lan nhìn thẳng anh, trong mắt lộ vẻ tức giận.

“Đúng.” Tôn Quân Tiêu trả lời, “Anh yêu cần cô ấy rời khỏi em.”

“Anh còn uy hiếp cô ấy, sẽ đem bất lợi cho cô ấy?”

Tôn Quân Tiêu cho là lời cậu nói chính là uy hiếp Triệu gia. Vì vậy thừa nhận nói “Không sai. Bởi vì cô ấy không thích hợp với em, sợ dĩ anh yêu cầu tự giác rời khỏi, không anh sẽ động thủ.”

“Vô sỉ!” Ngả Duật Lan rống to hơn, “Anh, sao lại có thể như vậy?! Trước đây anh nói với em, nếu sau này em yêu người khác, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản em, còn chúc em hạnh phúc, hóa ra tất cả đều là giả, là anh lừa gạt em?”

“Không đúng! Anh chưa từng lừa gạt em” Tôn Quân Tiêu kêu lên..

“Vậy anh, vì sao phải làm như vậy?! Shary là cô gái tốt, em thích cô ấy, cũng muốn cùng một chỗ, anh vì sao làm khó dễ cô ấy?!”

“Anh nói là cô ta không thích hợp em, cô ta không phải người tốt! Cô ta tiếp cận em là có mục đích!” Tôn Quân Tiêu dường như nhịn không được, muốn nói toạc ra hết, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện năm đó anh cam đoan với Ngả Thương Cù không để cho Tiểu Lan tiếp xúc bất luận việc gì liên quan đến hắc đạo, cho nên anh đành nghẹn ngào nuốt những lời đó xuống..

“Mục đích? Cô ấy có mục đích gì? Em cũng không phải người thừa kế Ngả gia, càng không có đặc tội với người khác, cô tiếp cận em vì lý do gì?!” Ngả Duật Lan hiển nhiên không tin anh.

“Nhưng dù sao cũng là người của Ngả gia, cho dù em không lo chuyện nhà, nhưng chí ít em cũng nhận được phần nào tài sản của Ngả gia?!” Tôn Quân Tiêu chỉ có thể lấy cớ này..

“Lại là tiền...” Ngả Duật Lan tự giấu nói, “Có đúng hay không theo ý của anh, em chỉ có cái này hấp dẫn người khác?”

“Không, anh chỉ lo lắng em bị lừa thôi! Tựa như, tựa như Hà Liên lúc đó, cô ta gặp công tử nhà giàu có tiền hơn em, lập tức bỏ em đó thôi, em quên rồi sao?!”

Ngả Duật Lan ngây ngẩn cả người. Cậu không thể tin tưởng Tôn Quân Tiêu, “Anh, anh...”

“Tiểu Lan?”

“Em chưa từng nói rằng Hà Liên là vì con nhà giàu mà chia tay với em, vì sao anh biết?”

“Này...” Tôn Quân Tiêu bởi vì chột dạ, nhất thời nghẹn lời..

Ngã Duật Lan càng nghĩ càng thấy không vừa ý, dĩ vãng bị quên dần dần hiện lên những điểm đáng ngờ. Vì như phòng rượu vì sao không có khóa lại, vì sao lúc mình thất hồn lạc phách té xỉu trên đường thì Tôn Quân Tiêu gặp phải, vì sao Hà Liên đột nhiên chuyển trường, vì sao tất cả đều đúng lúc xảy ra như vậy, sau lúc Tôn Quân Tiêu về nước..

“Là anh? ... Đều là do anh tận lực an bài?” Ngã Duật Lan lão đảo lui lại mấy bước..

“Đều không phải... Tiểu Lan, em nghe anh giải thích!” Tôn Quân Tiêu luống cuống, anh vội vàng kéo Tiểu Lan, lại bị cổ sức đẩy ra.

“Đừng đụng vào tôi!” Ngã Duật Lan kêu to, viền mắt dần dần ướt át, cậu nghẹn ngào, không thể tin được người tin cậy nhất lại là người khiến mình đau nhất, lừa dối nhiều nhất. “VẬY, công tử con nhà giàu kia là người của anh đúng hay không? Là anh thiết kế hãm hại Hà Liên phải không? Nói a!!”.

Tôn Quân Tiêu mở miệng rồi lại khép miệng, muốn giải thích nhưng lại có cái gì đó chặn lại nói không nên lời..

“Anh hy vọng tôi ngay cả bạn gái không có, cho nên mới lần lượt lần này lần khác, sử dụng thủ đoạn xấu xa này, buộc các cô ấy rời khỏi tôi, khiến cho tôi ngoài anh ra thì không còn ai khác.. Tôn Quân Tiêu, anh quá dễ tiện...” Nước mắt chảy xuống, Ngã Duật Lan tựa vào tường, chịu đựng đau xót tận đáy lòng, nói ra lời này là cả đời đoạn tuyệt quan hệ “Tôi hận anh, Tôn Quân Tiêu, tôi sẽ không tha thứ cho anh, từ nay về sau, chúng ta có quan hệ như thế nào. Tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh nữa!”.

Ầm! Cửa bị đóng thật mạnh..

Tôn Quân Tiêu ngơ ngẩn nhìn bóng lưng dứt khoát đó, trong lòng cay đắng không chịu nổi..

“Tôi... Chẳng qua là muốn bảo vệ em ... Vì sao người khác yêu em thì em thấy rõ, còn tôi yêu em thì mãi mãi em không thèm nhìn tới?”

Có đúng là muốn tôi móc trái tim ra cho em, thì em mới có thể thấy được tấm lòng của tôi với em...

Tiểu Lan...

7. Chương 7: Nguyên Nhân Thực Sự

Đại thiếu gia Ngã gia muốn đính hôn..

Thiếp mời đỏ rực, gửi đến các bạn bè bà con rất nhanh, mà hơn một tháng nay chưa hề gặp Tôn Quân Tiêu. Ngã Thương Cù thấy quyết định của con trai cũng rất bất ngờ, nhưng chuyện của thanh niên chỉ có thể để cho chúng nó tự giải quyết với nhau. Ông cũng chẳng có thể làm gì khác hơn, bắt đầu chuẩn bị tiệc cưới. Mà Ngã Duật Dật đưa con thứ hai khi nghe tin, cảm thấy không bình thường, hiếm khi nào tới phòng của anh, hôm nay lại tới hỏi cho rõ nguyên nhân xảy ra chuyện gì.

“Không có việc gì, Tiểu Dật, có đúng là anh kết hôn rồi thì em cảm thấy buồn hả?” Ngã Duật Lan bỏ sách xuống, vươn tay vuốt tóc em trai..

“Vậy còn anh Quân Tiêu thì sao?” Ngã Duật Dật so với cậu chỉ ít hơn sáu tuổi, thế nhưng suy nghĩ lại già dặn hơn Ngã Duật Lan, mắt tinh tường sắc bén. Bởi vậy, lần đầu tiên gặp mặt thì Ngã Duật Dật đã thấy, Triệu Shary khẳng định có vấn đề. Tôn Quân Tiêu vẫn luôn luôn bảo vệ anh trai mình, anh ấy không thể nào không phát hiện ra được. Cho nên, chắc chắn hai người có vấn đề..

Cả người Ngã Duật Lan cứng đờ. Từ lúc cãi nhau cho tới bây giờ, thật lâu rồi cậu không có liên lạc với Tôn Quân Tiêu. Thiếp mời đính hôn cũng cho cha phái người đưa đi, bản thân cậu chưa bao giờ tự mình đi làm chuyện đó trước. Người đó bây giờ đang làm gì, suy nghĩ gì, có lẽ là đang âm mưu gì đó, một chút gì cậu cũng không biết. Vốn dĩ cứ nghĩ là như vậy đã chặt đứt hẳn, nhưng trong đầu có lúc lơ đãng nhớ tới thời gian vui vẻ cùng anh ấy. Anh dịu dàng, anh yêu thương mình, ánh mắt dịu dàng như nước mùa thu..... Mỗi

một phen kỷ niệm khuấy động cảm xúc Ngã Duật Lan tận sâu đáy lòng. Nhưng mà, đã tạo ra sai lầm lớn, không còn cách nào để có thể quay đầu lại.

Ngã Duật Dật liền hiểu rõ. Với tính cách của anh Quân Tiêu e rằng đã có hành động. Hay là đã làm gì chọc giận anh mình, cho nên anh mình mới kết hôn, triệt để cắt đứt quan hệ với anh Quân Tiêu. Nhưng mà, anh Quân Tiêu làm việc từ trước đến nay luôn luôn cẩn thận, anh mình làm sao biết được chuyện? Nghĩ sơ qua, Ngã Duật Dật thông minh đã hiểu rõ ngay vừa “lúc chị dâu tới” vậy đã rõ ràng rồi..

“Hừ”. Ngã Duật Dật cười khẩy, nếu như cô ta cho rằng Ngã gia dễ bị lừa như vậy, trái lại là cô ta chờ chết đi.

“Ách, Tiểu Dật, không nói tới anh ta có được không? Được rồi, nghe cha nói em muốn đi du học ở Đức, học thêm nữa??” Ngã Duật Lan miễn cưỡng cười, đánh trống lảng câu chuyện..

“Anh” Ngã Duật Dật đánh gãy “Anh yêu cô ta sao?”.

“Cái gì mà cô ta... Đó là chị dâu em.”.

“Trả lời em.”.

“Anh đương nhiên... yêu chị ấy.” Ngã Duật Lan rõ ràng lo lắng không thôi..

“Vậy còn anh Quân Tiêu thì sao?”.

“Tiểu Dật, chúng ta đừng nói tới anh ấy nữa...”.

“Anh, trốn tránh đó không phải là biện pháp duy nhất, có một số việc nên đối mặt làm rõ ràng với nó. Nếu không thì chẳng có công bằng với anh Quân Tiêu.” Ngã Duật Dật xoay người bỏ đi, vừa lúc muốn đẩy cửa ra thì phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười chua cay..

“Ha ha... Công bằng? Rõ ràng là anh ta lừa anh, vì sao còn muốn cho anh ta công bằng?” Hai vai Ngã Duật Lan run run, giọng nói cũng đầy nghẹn ngào.”Anh biết anh ấy thích anh, nhưng sao anh ta lại đối xử với anh như vậy! Trước đây bên người anh chỉ có anh ta, thế nhưng khi Hà Liên xuất hiện đã khiến cho anh hiểu rõ, anh đều không phải đồng tính luyến ái!”

“Hóa ra, anh không phải không thích anh Quân Tiêu, mà là ghét đồng tính luyến ái?” trong mắt Ngã Duật Dật có một tia cảm phẫn

“Không...” Ngã Duật Lan lắc đầu.”Tiểu Dật, cho dù anh không có tài cán gì, nhưng dù sao cũng là một gã đàn ông, anh đâu phải như đàn bà mà đối đãi y như vậy! Tại các người xem như vậy, Quân Tiêu nuông chiều anh, yêu thương anh, bảo vệ anh trong lòng vòng tay anh ta, thật cẩn thận bảo vệ anh, hẳn là anh nên cảm thấy thỏa mãn. Nhưng các người có bao giờ hỏi qua anh, anh muốn cái gì? Ai cũng mong muốn bảo hộ người mình yêu thương nhất, ai không muốn bảo vệ người mình yêu dựa vào bản thân mình. Anh không muốn mình biến thành đồ vô dụng khi không có Quân Tiêu!”

Ngã Duật Dật im lặng. Tâm tình của anh trai, Duật Dật không thể hiểu nổi. Không có gã đàn ông nào muốn được đối đãi như phụ nữ, hay là vì bảo hộ quá mức với Ngã Duật Lan khiến cho bọn họ quên đi điều này. Nhưng mà...

“Anh lựa chọn kết hôn, lẽ nào là vì chứng minh anh là một đàn ông chân chính? Chỉ là muốn có người làm nũng với anh, gọi ngọt ngào một tiếng ông xã?”

“Không phải như thế...”.

“Đó là vì cái gì? Anh, anh có biết hay không, hành động của anh khiến em thấy rằng anh rất đê tiện? Anh biến Quân Tiêu thành cái gì hả?? Anh biến chúng tôi thành cái gì? Lẽ nào anh thực sự vô dụng nên mới cần chuyện kết hôn mới thỏa mãn tính cách đàn ông thực sự?” Ngã Duật Dật càng nói càng tức giận, còn muốn đi tới đánh cho anh mình một trận...

“... Cô ta đã mang thai.” Ngã Duật Lan cúi đầu nhẹ giọng nói ra.

“Cái gì?!” Ngã Duật Dật giật mình, sau đó đã hiểu rõ cười châm biếm nói, “Anh, anh cũng được lắm, dĩ nhiên hiểu được ‘lên xe trước, sau mới mua phiếu’ à? Em có nên khen anh có can đảm nhận trách nhiệm không đây?”.

“Ngày đó, cô ấy hẹn anh ra ngoài ăn, thế nhưng anh uống say..Lúc xảy ra chuyện gì, một chút anh cũng không nhớ... Ngày hôm sau tỉnh lại, anh thấy mình không mặc quần áo, Shary nói.. giải thích với anh.... Mấy ngày hôm trước, cô ấy tìm anh, đưa cho anh nhìn bản xét nghiệm nói cô ấy đã mang thai, nói muốn kết hôn với anh.....”.

“Sau đó anh đồng ý? Anh đúng là ngu ngốc?!” Ngã Duật Dật quát, “Anh, hóa ra chúng ta đã quá bảo hộ anh, rõ ràng cô ta cài bẫy cho anh nhảy vào! Mà anh còn...” Ngã Duật Dật tức giận đến mức nói cũng không nói nổi..

“Anh biết” Ngã Duật Lan tự giễu mình, cười nói.”Lúc Shary nói anh mượn rượu làm càn, anh đã biết là lừa. Tiểu Dật, thật sự cho tới bây giờ anh cũng không gạt em” Ngã Duật Lan ngẩng đầu nhìn em trai mình, thê lương cười “Anh, cái đó ...không... dậy nổi, trừ Quân Tiêu, anh với bất kỳ ai khác cũng không có phản ứng. Chuyện mang thai..v..v... tuyệt đối anh không hề liên can.. ”.

“Anh... Vậy sao anh còn..”.

“Anh muốn biết rõ ràng cô ta rốt cuộc muốn làm gì. Nếu bọn họ đã cố sức đến mức này, anh cũng không ngại phối hợp một chút, tương kế tựu kế.” Phát thiệp mời rộng rãi là muốn mọi người đều biết, Ngã Duật Lan tuy rằng không biết Shary là ai phái tới, nhưng cậu mơ hồ hiểu rằng, chuyện này nhất định có liên quan đến hắc đạo.”Tiểu Dật, nếu như tiệc cưới có gì ngoài ý muốn, nhớ kỹ bảo hộ Ngã gia, đừng để ý tới anh.”.

“... Anh, anh đừng xem thường bản thân mình. Em sẽ chuẩn bị sẵn sàng, cô Shary đó em cũng sẽ đi thăm dò, Ngã gia không có thể bị khi dễ như vậy.” Ngã Duật Dật tiến lên ôm lấy anh trai mình, ôn nhu nói “còn anh Quân Tiêu, anh tính làm sao?”.

Ngã Duật Lan tựa vào lòng em trai, người thân thật ấm áp, nhưng phẳng phát vẫn thiếu cái gì. Lại nhớ tới kí ức trong lòng ngực Quân Tiêu, mỗi lần được anh ấy ôm, không chỉ thân thể, ngực cũng sẽ trở nên ấm áp. Quân Tiêu, chỉ có Quân Tiêu....

“Anh ấy sẽ không quan tâm tới anh nữa đâu. Tiểu Dật, anh đã nói những lời tổn thương người khác, thái độ của anh ấy lúc đó, cả đời anh cũng không quên được.... ... đau khổ, tuyệt vọng như vậy.. anh ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu” Một tháng qua, Tôn Quân Tiêu dường như biến mất, không đến tìm cậu.

“Ôi, anh, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác cứ giao cho em. Anh yên tâm, anh Quân Tiêu yêu anh đến phát điên, sẽ không vì một hai câu nói lúc tức giận mà nói không cần anh nữa đâu”

Trần an Ngã Duật Lan một hồi, Ngã Duật Dật liền về thư phòng an bài công việc kế tiếp. Hừ, mọi việc hắc đạo đều nắm rõ, Đại thiếu gia Ngã gia tuy rằng không lo lắng tới gia đình, nhưng cũng không phải để cho người khác khi dễ, tùy ý chia cắt họ!

8. Chương 8: Đối Mặt Chia Lìa

Máu nhiễm tiệc cưới, hiện trường đổ nát kinh khủng..

Vốn dĩ ban đầu là mọi người chúc phúc hôn lễ, sau xuyết chút nữa biến thành lễ tang. Trên thảm loang lổ về máu, không khí đầy mùi thuốc súng. Có thể thấy, tình hình lúc này nguy kịch cỡ nào, kinh động tâm phách. Khi cô dâu giơ súng lên, nổ súng vào người chú rể, mọi người đều la khàn giọng. Thế nhưng người trúng đạn ngã xuống, không phải là chú rể Ngã Duật Lan, mà là Tôn thiếu gia, Tôn Quân Tiêu...

Ngoài phòng giải phẫu ở bệnh viện, không ít người của Ngã gia canh giữ ở cửa, còn vội vàng gọi điện thoại thông báo cho phu phu Tôn Lê Á và Dư Tử Nam, có liên hệ tốt bác sĩ ngoại khoa tốt nhất, mời bọn họ mau chóng tới. Ngã Thương Cù đang phân phó thuộc hạ đến xử lý mọi việc. Ngã Thương Kỳ không ngừng trấn an chị dâu đang bị kinh hách.. Ngã Duật Dật ở bên cạnh anh trai, ôm anh ấy vào lòng, dành cho anh ấy chỗ dựa dễ chịu.

Ngã Duật Lan ngồi ở ghế dài, ánh mắt vô thần. Cậu không thể nào chấp nhận sự thật, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh Quân Tiêu tươi cười. Cậu vẫn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cậu đánh mất Quân Tiêu, mất người đàn ông cậu yêu nhất. Mà ngày hôm nay, ngay trước mặt cậu, người đàn ông ấy ngã xuống. Đi cùng với tiếng súng lạnh lẽo vô tình, máu tuôn chảy. Lần đầu tiên, người đàn ông đó lộ ra vẻ yếu đuối, anh thở hổn hển, đạn xuyên qua ngực, mỗi chữ anh ấy nói đều phun theo máu.

[Tiểu Lan... anh, anh có thể sẽ thất hẹn..]

Không, sẽ không đâu! Anh sẽ không có việc gì! Người, người đâu! mau gọi xe cứu thương!!

[Tiểu Lan, em.. em vẫn còn giận tôi hả..? xin lỗi, đều là do tôi không đúng, không phải tôi có ý định giấu em đâu..]

Tôi biết.. Tôi biết.. Quân Tiêu, anh đừng nói nữa, sẽ rất đau...

[Nhưng, tôi sợ tôi không còn cơ hội nào khác nữa... Tiểu Lan, chuyện Hà Liên, tôi xin lỗi em..Nhưng mà tôi thực sự không muốn nhường em cho người khác..]

Ô... Quân Tiêu...

[Là tôi không tốt, không có quan tâm tới suy nghĩ của em.. Tiểu Lan, em còn hận tôi sao?..]

Tôi không hận anh, thực sự.. Quân Tiêu, tôi không có hận anh, tôi chỉ là, chỉ là trách anh vì sao muốn lừa dối tôi. Thế giới này ai cũng có thể lừa tôi, nhưng anh thì không được! Bởi vì, bởi vì anh là của tôi, Quân Tiêu...Nếu như ngay cả anh cũng không nói thật với tôi, tôi còn có thể tin tưởng ai được nữa...

[Em đừng khóc.. Tiểu Lan, tôi có thể biết rõ, em là thích.. ...Không, em có yêu tôi chứ...?]

Ngu ngốc! Đại ngu ngốc....

[ha ha... Được, tôi rất vui, hóa ra, Tiểu Lan yêu tôi...]

Đừng nói nữa, giữ gìn hơi sức, bác sĩ sẽ tới ngay bây giờ..

[Không.. Tiểu Lan, em.... có.. thể hay không, gọi tôi một tiếng.....Ông xã..]

Anh

[Ha ha... tôi sợ sau này không được nghe nữa...khụ khụ...]

Tôn Quân Tiêu hô hấp càng lúc càng suy yếu, vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt tái nhợt..

Ngã Duật Lan ôm anh, gần như sợ mất đi và vì quá sợ hãi mà cậu cứng đờ toàn thân. Cậu rất sợ, không dám nghĩ rằng Tôn Quân Tiêu chết rồi, cậu sẽ sống thế nào..

[Khụ.. khụ.. Tiểu Lan, nếu như tôi chết, em hãy tìm cô gái tốt kết hôn đi... Nhưng mà, em cũng không thể quên,... phải nhớ rằng... khụ khụ... em là.. là bà xã của tôi.]

“Quân Tiêu! Quân Tiêu” Ngã Duật Lan khản giọng gọi anh, chỉ là người trong lòng từ từ nhắm lại hai mắt “Không! không được... Quân Tiêu! Quân Tiêu”

Không có trả lời, Tôn Quân Tiêu vẫn tươi cười, nhưng cánh tay buông thõng xuống..

“Không!! Quân... Ông xã, ông xã, anh mau tỉnh lại! Không được bỏ tôi lại, không được đi... Ông xã..”

Lúc Ngã Duật Dật giải quyết xong toàn bộ sát thủ Triệu gia, lúc chạy tới thì thấy trước mắt như thế.

Kết thúc giải phẫu, Tôn Quân Tiêu được đưa đến phòng giám sát. Thế nhưng, ba ngày sau, anh vẫn như trước, hai mắt nhắm chặt, lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh. Điều duy nhất chứng minh anh còn sống mà chiếc máy đo điện tim nhảy nhẩy từng nhịp sống.

Đến ngày thứ tư, phu phu Tôn Lê Á từ nước ngoài về, chạy thẳng đến bệnh viện. Dư Tử Namkhóc không thành tiếng, một lúc gần như ngất xỉu. Tôn Lê Á xanh mặt, nghe ngọn nguồn chân tướng.

Triệu gia muốn độc chiếm chỗ ngồi “lão đại”, bởi vậy trước hạ thủ Chu gia, lợi dụng sắc đẹp dụ dỗ con trai độc nhất của Chu gia, tiện thể đào rỗng Chu gia, nhất cử lưỡng tiện diệt trừ tận gốc. Sau đó là nhắm vào

Ngã gia và Tôn gia. Bởi vì Shary biết mối quan hệ sâu xa của hai nhà, cho nên dùng một kế, chuẩn bị nhất tiễn song điêu. A ta chủ động tiếp cận câu dẫn Ngã Duật Lan, từ đó làm khó dễ, làm cậu hiểu lầm Tôn Quân Tiêu, khiến cho hai người rời ra. Cuối cùng, lại muốn mượn tiệc đính hôn, để Tôn Quân Tiêu đến quấy rối phá hư, đạt được mục đích ly gián hai nhà. Chỉ cần Tôn, Ngã hai nhà đối lập, mà Triệu gia và Ngã gia là tổ chức đính hôn, cho nên kế hoạch chẳng khác nào tất cả đều hoàn thành.

Thế nhưng Triệu Shary thiên toán vạn toán, không tính đến Ngã Duật Lan thấy rõ âm mưu của ả, tương kế lợi dụng lễ đính hôn xem thử phía sau màn này là ai làm chủ. Lúc thủ hạ Ngã gia vây quanh hôn lễ, Triệu gia luống cuống, chớ cùng rút giậu, rút ra vũ khí, liều mạng chạy trốn.

Shary thấy tính mệnh khó giữ, đột nhiên móc súng nhắm ngay Ngã Duật Lan, muốn ngọc thạch câu phần, lúc này Tôn Quân Tiêu nhảy ra, thay Ngã Duật Lan chịu phát súng trí mạng.

“Xin lỗi.” Ngã Thương Cù trịnh trọng khom lưng nhận lỗi với Tôn Lê Á

Tôn Lê Á nhìn con mình nằm trong phòng bệnh, không nói được một lời, nhưng hai tay nắm chặt thấy rõ lúc này ông cảm phần bao nhiêu.

“Chúng tôi đã mời bác sĩ ngoại khoa tốt nhất, xin yên tâm, Quân Tiêu không có việc gì!” Ngã Thương Kỳ nỗ lực cố gắng xoa dịu căng thẳng giữa hai nhà

“Không cần” Dư Tử Nam đứng thẳng, cảm tức nhìn lớn nhỏ nhà Ngã gia “Quân Tiêu nhà chúng tôi không ngồi dậy nổi, cũng là nhờ ” đại ân ” của các người, chờ đến lúc nó ổn định, chúng tôi sẽ dẫn nó đi. Không dám làm phiền các vị”

” Không” Nghe câu nói như thế, Ngã Duật Lan ù rũ đột nhiên kêu to “Không, không được đưa Quân Tiêu đi, con là vợ anh ấy, con sẽ chăm sóc anh ấy! cho dù anh ấy không tỉnh, con cũng sẽ cùng anh ấy, cả đời cùng anh ấy.” Cậu giẫy dụa đi tới trước mặt Tử Nam, quỳ xuống, cầu khẩn nói ” Van cầu người, van cầu thúc, để cho con ở bên anh ấy.”

“Anh” Ngã Duật Dật nhìn không được, muốn nâng cậu dậy.

Ngã Duật Lan run rẩy đứng lên, thế nhưng thời gian dài chìm trong lo lắng, khiến cho cơ thể cậu xói mòn, không thể đứng vững, trước mắt tối sầm, mềm oặt ngã xuống.

“Anh!”

“Duật Lan!”.

Quân Tiêu, không được bỏ tôi đi..

9. Chương 9: Kết Thúc Tốt Đẹp

Khi Ngã Duật Lan tỉnh lại lần thứ hai, Tôn Quân Tiêu đã được dưỡng phụ dùng máy bay của gia đình đưa ra nước ngoài. Cậu không khóc, không ảm ỉ, chỉ bắt đầu có một thói quen, luôn luôn nhìn bầu trời xa xa.. dường như có thể nhìn thấy Quân Tiêu.

Tôn gia từng bước di cư qua Mỹ, mà Ngã gia vì đó cũng trở thành lão đại hắc đạo. Ngã Duật Dật thấy tình hình ổn định, tự mình đi du học ở Đức. Ngã Duật Lan đã tốt nghiệp, giúp đỡ cha xử lý mọi việc.

Có một ngày, Lý Siêu mang một phong thư và một cái hộp nhỏ bọc nhung, đi tới Ngã gia, nói rõ muốn tìm Duật Lan

“Đây là Quân Tiêu muốn tôi đưa cho cậu” Lý Siêu đưa đồ vật này cho cậu ” Tôi còn phải lên máy bay, xin phép đi trước”

Ngã Duật Lan ngơ ngác mà xé phong thư. Trong giấy là chữ viết quen thuộc, kiểu chữ bùng bùng khí thế, nhịp tim cậu đã ngừng một giây. Từng câu từng chữ như vạn tiễn xuyên tim, đau đến nghẹt thở..

[Tiểu Lan, em khỏe chứ? Lúc em đọc được lá thư này, chúng ta đã ngăn cách ở hai bờ thế giới? Thực ra, lúc tôi nhận được thiệp mời, tôi hận không thể vọt tới nhà em, trực tiếp cưới người đi, cho dù có đắc tội với

Triệu gia, tình cảm của hai nhà Ngã-Tôn tôi cũng mặc kệ. Thế nhưng tôi biết, nếu như tôi làm vậy chắc hẳn em sẽ hận tôi. Do dự thật lâu, tôi quyết định, tôn trọng chọn lựa của em..

Có lẽ, tôi đã quá ngang ngược, chỉ ích kỷ riêng mình, chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của em. Từ khi chúng ta quen biết nhau cho đến bây giờ đều là do tôi ép em chấp nhận cuộc tình này, bây giờ nghĩ lại, chỉ có tôi là bằng lòng mà thôi.. Xin lỗi..

Xin em hãy tin tôi một lần, tôi thành thật chúc mừng lễ đính hôn của em. Tuy rằng, nhìn thấy em kết hôn cùng người khác, với tôi đó là sống không bằng chết, thế nhưng tôi mong muốn em hạnh phúc, so với bất cứ ai phải thật hạnh phúc!.

Lại nói tiếp, có lẽ em cho rằng tôi ngốc, nhưng mà lúc em đồng ý sống chung với tôi, tôi đã chuẩn bị một món quà, muốn tạo cho em một bất ngờ, thế nhưng dường như không thể thực hiện được..]

Ngã Duật Lan rưng rưng mở hộp bọc nhung tơ, nước mắt không kiềm được, đã tràn mi.

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim lóng lánh, đính hạt kim cương nhỏ, chỉ là một thiết kế đơn giản, bình thường, kiểu nhẫn nam. Bên trong còn khắc chữ X & L

[... Tôi quyết định ra nước ngoài, trở lại bên cạnh cha và ba ba. Bởi vì nếu cứ tiếp tục ở chỗ này, đối với tôi đều là giày vò đau đớn. Thế nhưng cả thế giới này, tôi chỉ tặng nhẫn cho mình em, cho dù em có quyết định ném đi. Tôi cũng có một chiếc nhẫn giống như vậy, vốn dĩ là một đôi, tôi sẽ cất kỹ – Đây là tình yêu duy nhất của đời tôi, tôi sẽ không yêu thương bất kỳ ai nữa..]

Sau cùng, Tiểu Lan em nhất định phải hạnh phúc, bằng không tôi sẽ quay lại cướp em đi, dù đó chỉ là suy nghĩ trong đầu mà thôi.

Xin lỗi, tôi yêu em.]

Cầm lá thư, cẩn thận từng li bỏ vào hộp, khóa lại. Từ nhỏ đến lớn, Ngã Duật Lan luôn luôn bỏ tất cả những vật mình yêu quý vào một hộp gỗ cổ xưa, có thể nói đó là bảo vật...

Cầm lấy nhẫn tinh xảo, Ngã Duật Lan nắm trong bàn tay, dùng nhiệt độ cơ thể mình làm ấm áp nó lên. Cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út bên trái, Ngã Duật Lan nhẹ giọng nói.. ” Trừ anh ra... tôi sẽ không yêu bất kỳ ai nữa.”

Ba năm sau

Mới vừa kết thúc vụ án, Ngã Duật Lan tạm biệt đồng nghiệp, lái xe đi tới công viên. Cậu thích nhất là ở nơi nào đó thả lỏng mình, hưởng thụ giây phút bình yên.

Do ánh mặt trời chiếu xuống, cột nước từ giữa hồ tung lên, từng dòng nước phun ra lóng lánh, xung quanh thỉnh thoảng có những đôi bồ câu bay qua, bên cạnh còn có hoa cỏ, một bức tranh sắc màu thật hài hòa.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có những chiếc máy bay bay qua, tiếng động cơ gầm gừ khiến Ngã Duật Lan phải ngẩng đầu nhìn lên.

Người kia ở nước Mỹ có khỏe không? Cha mẹ nói, Quân Tiêu đã tỉnh, phu phụ Tôn gia còn thay anh ấy tìm một tiểu thư môn đăng hộ đối, ngày tức khắc sẽ kết hôn..

Vô tình ngón tay lại đưa tới sờ vào chiếc nhẫn, trong lòng Ngã Duật Lan là một nỗi cay đắng. Có lẽ là báo ứng, lúc Quân Tiêu yêu thương cậu, cậu lại không biết quý trọng, đợi đến khi mất đi, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Có một số việc, có một số người, không phải chỉ có thể xin lỗi là có thể quay lại, ngày đó đã để vượt mắt cơ hội, đó là mãi mãi..

Nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn, Ngã Duật Lan lẩm bẩm nói ” Tôi sẽ chờ anh, chờ anh cả đời”

Nói đến hôm nay, Ngã đại thiếu gia, rất nhiều người cũng nhìn với ánh mắt khác xưa. Vốn nghĩ rằng Ngã gia chỉ có cậu hai Ngã Duật Dật mới là trụ cột, không ngờ cậu em xuất ngoại du học, lúc này anh trai Ngã Duật Lan trở thành đại chủ nhân Ngã gia, mà còn quản lý rất tốt. Nhưng Ngã gia cũng rất lo lắng, mọi người khuyên Ngã Duật Lan mau thành gia lập thất, quên đi quá khứ đau lòng, một lần nữa bắt đầu cuộc

sống mới. Không biết vì sao Ngã đại thiếu gia kiên quyết không đồng ý. Vì vậy những mai mối đều không giải quyết được chuyện gì.

Đứng bên cạnh suối phun, tiếng nước rào rào khiến Ngã Duật Lan nhớ đến ký ức còn nhỏ. Quân Tiêu nho nhỏ lôi kéo cậu tới công viên chơi trò chơi cầu nguyện, vô cùng nghiêm túc bỏ xuống một đồng tiền xu, hai tay chấp trước, thành kính cầu nguyện ” Xin hãy ban Tiểu Lan làm cô dâu của con”

Từ đó đến nay chưa thử lần nào, Ngã Duật Lan như bị xui khiến, lấy ra một đồng tiền xu. Cậu đi đến chỗ bà bán thức ăn cho bồ câu, mua hai túi. Rồi cầm tiền xu, hai tay chấp trước ngực, Ngã Duật Lan cầu nguyện.

[Xin mang Quân Tiêu về bên con, người con yêu nhất là Quân Tiêu..]

Xé mở túi thức ăn, ném thức ăn trong tay, một đàn bồ câu nhanh chóng bay lại nhặt thức ăn. Đôi cánh vung lên, bay xuống những lông trắng muốt như tuyết. Phong cảnh như tranh vẽ.

Nhìn bồ câu tranh nhau ăn, Ngã Duật Lan nghĩ thầm, nếu chúng nó có thể bay qua biển rộng, truyền đến người mà mình nhung nhớ, thì thật tốt biết bao.

Vừa muốn cất bước rời khỏi, bỗng nhiên, phía sau vang lên, giọng nói yếu ớt

“Bà xã”

Ngã Duật Lan chấn động, đứng sững.

“Bà xã”

Lần thứ hai, thanh âm càng rõ ràng. Ngã Duật Lan cầu khẩn giá như điều này không phải là mơ, vội vàng xoay người

Thời gian lúc này, dường như ngưng lại.

Ba năm qua, ngày đêm đều hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng này, mà lúc này, người này thực sự xuất hiện ở trước mắt.

Ngã Duật Lan nhắm mắt rồi mở mắt, không nói nên lời. Những giọt nước mắt chảy xuống, biểu lộ cảm xúc của cậu lúc này.

“Bà xã, tôi đã trở về” Tôn Quân Tiêu mỉm cười, dang rộng đôi tay

Ngã Duật Lan không do dự, nhào thẳng vào, tay móc vào gáy Quân Tiêu. Vài giây sau, rốt cục cậu cũng được lần nữa trong vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Quân Tiêu, Quân Tiêu, Quân Tiêu..” Không ngừng liên tục kêu tên người đó, thật lâu Ngã Duật Lan vẫn không chịu buông tay, rất sợ đây là mơ.

“Tiểu Lan, em siết tôi chết mất” Tôn Quân Tiêu xuyết chút nữa mắt trợn trắng, nhưng mà bà xã nhiệt tình như vậy, anh rất là vui vẻ, ha ha không uống công anh ta từ nghìn dặm xa xôi quay về tìm vợ.

Ngã Duật Lan vùi đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói “anh không phải đã kết hôn rồi sao?”

Giọng điệu đầy hờn dỗi, Tôn Quân Tiêu nghe thấy càng vui mừng ” Tôi đã sớm kết hôn rồi, kết hôn nữa là vi phạm chế độ hôn nhân nhà hướng hồ bà xã nhà tôi như hoa như ngọc, lại si tình với tôi, làm sao tôi bỏ được em?”

“Ai là bà xã của anh”

“Ôi chao? Tiểu Lan đã mang nhẫn của tôi thì không thể nuốt lời nha, em là bà xã của tôi a!” Tôn Quân Tiêu nâng lên gương mặt cậu, không ngờ lại thấy khuôn mặt tuần tú đỏ hồng “Chà chà, bà xã của tôi lúc nào cũng đẹp, những người khác ai cũng thua xa”

“Đẹp cái đầu anh!” Ngã Duật Lan kéo lỗ tai anh, đau đến mức Tôn Quân Tiêu kêu ai nha loạn cả lên. Nhưng một câu nói kế tiếp, khiến Tôn Quân Tiêu có đau cũng chẳng có hề gì..

“Hoan nghênh trở về, ông xã”

Hai người nắm tay nhau, hai chiếc nhẫn giống nhau, kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nắm chặt tay nhau, cùng nhau đi đến cuối đời. Giá cả đời này chỉ có thể nắm tay nhau mãi, hạnh phúc trọn đời.

” Được rồi, anh chạy về đây như vậy, vậy Tôn thúc thúc và Dư thúc thúc thì sao?”

” Tôi mặc kệ! Trời đất bao la, vợ là lớn nhất, Tiểu Lan của tôi vẫn đang chờ tôi, em nói tôi có thể ở bên kia để cho em chờ hoài sao!”

” Hừ! ai là người nhà của anh chứ!”

” Hả?.. mặc kệ em nói gì, tôi đều tin là em yêu tôi ”

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ba-xa-cua-toi>